

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

154 ΠΟΙΗΜΑΤΑ

beebooks.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. ΤΕΙΧΗ
2. ΕΝΑΣ ΓΕΡΟΣ
3. ΤΑ ΑΛΟΓΑ ΤΟΥ ΑΧΙΛΛΕΩΣ
4. ΔΕΗΣΙΣ
5. Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΣΑΡΠΗΔΟΝΟΣ
6. ΚΕΡΙΑ
7. ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΚΑΛΙ
8. CHE FECE ... IL GRAN RIFIUTO
9. ΟΙ ΨΥΧΕΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ
10. ΔΙΑΚΟΠΗ
11. ΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ
12. ΘΕΡΜΟΠΥΛΕΣ
13. ΑΠΙΣΤΙΑ
14. ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΒΑΡΒΑΡΟΥΣ
15. ΦΩΝΕΣ
16. ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ
17. ΤΡΩΕΣ
18. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
19. Η ΣΥΝΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ
20. ΜΟΝΟΤΟΝΙΑ
21. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ
22. ΤΑ ΒΗΜΑΤΑ
23. Η ΠΟΛΙΣ
24. Η ΣΑΤΡΑΠΕΙΑ
25. ΜΑΡΤΙΑΙ ΕΙΔΟΙ
26. ΤΕΛΕΙΩΜΕΝΑ
27. ΤΥΑΝΕΥΣ ΓΛΥΠΤΗΣ
28. ΑΠΟΛΕΙΠΕΙΝ Ο ΘΕΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΝ
29. ΙΩΝΙΚΟΝ
30. Η ΔΟΞΑ ΤΩΝ ΠΤΟΛΕΜΑΙΩΝ
31. ΙΘΑΚΗ
32. ΤΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ
33. ΦΙΛΕΛΛΗΝ
34. ΗΡΩΔΗΣ ΑΤΤΙΚΟΣ
35. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ
36. ΕΠΕΣΤΡΕΦΕ
37. ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
38. ΠΟΛΥ ΣΠΑΝΙΩΣ
39. ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙΣ
40. ΤΟΥ ΜΑΓΑΖΙΟΥ
41. ΕΠΗΓΑ
42. ΛΥΣΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΤΑΦΟΣ
43. ΕΥΡΙΩΝΟΣ ΤΑΦΟΣ
44. ΠΟΛΥΕΛΛΙΟΣ
45. ΜΑΚΡΥΑ
46. ΣΟΦΟΙ ΔΕ ΠΡΟΣΙΟΝΤΩΝ
47. Ο ΘΕΟΔΟΤΟΣ
48. ΣΤΟΥ ΚΑΦΕΝΕΙΟΥ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟ
49. ΟΜΝΥΕΙ
50. ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ
51. ΘΑΛΑΣΣΑ ΤΟΥ ΠΡΩΪΟΥ
52. ΖΩΓΡΑΦΙΣΜΕΝΑ
53. ΟΡΟΦΕΡΝΗΣ
54. Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ
55. ΜΑΝΟΥΗΛ ΚΟΜΝΗΝΟΣ
56. Η ΔΥΣΑΡΕΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΣΕΛΕΥΚΙΔΟΥ
57. ΟΤΑΝ ΔΙΕΓΕΙΡΟΝΤΑΙ
58. ΕΝ ΤΗ ΟΔΩ

59. ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΑΛΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΝΔΥΜΙΩΝΟΣ
60. ΕΝ ΠΟΛΕΙ ΤΗΣ ΟΣΡΟΗΝΗΣ
61. ΠΕΡΑΣΜΑ
62. ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΜΜΟΝΗ, ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ 29 ΕΤΩΝ, ΣΤΑ 610
63. ΕΝΑΣ ΘΕΟΣ ΤΩΝ
64. ΕΝ ΕΣΠΕΡΑ
65. ΗΔΟΝΗ
66. ΓΚΡΙΖΑ
67. ΙΑΣΗ ΤΑΦΟΣ
68. ΕΝ ΤΩ ΜΗΝΙ ΑΘΥΡ
69. ΕΤΣΙ ΠΟΛΥ ΑΤΕΝΙΣΑ
70. ΠΓΝΑΤΙΟΥ ΤΑΦΟΣ
71. ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ 1903
72. Η ΠΡΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΠΩΛΕΙΟΥ
73. ΚΑΙΣΑΡΙΩΝ
74. ΘΥΜΗΣΟΥ ΣΩΜΑ
75. ΛΑΝΗ ΤΑΦΟΣ
76. ΝΟΗΣΙΣ
77. Η ΔΙΟΡΙΑ ΤΟΥ ΝΕΡΩΝΟΣ
78. ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ
79. ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ
80. ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΙΝΕΙΟΝ
81. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ ΜΟΝΑΗ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΥΣ, 628- 655 μ. Χ.
82. ΑΠ' ΤΕΣ ΕΝΝΙΑ
83. ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΣΠΙΤΙ
84. ΤΟ ΔΙΠΛΑΝΟ ΤΡΑΠΕΖΙ
85. Ο ΗΛΙΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΟΣ
86. ΙΜΕΝΟΣ
87. ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ (50 μ. Χ.)
88. ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ
89. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ (162- 150 μ. Χ.)
90. ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ
91. ΕΠΕ ΕΤΕΛΕΥΤΑ
92. ΝΕΟΙ ΤΗΣ ΣΙΔΩΝΟΣ (400 μ. Χ.)
93. ΓΙΑ ΝΑΡΘΟΥΝ-
94. Ο ΔΑΡΕΙΟΣ
95. ΑΝΝΑ ΚΟΜΝΗΝΗ
96. ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΑΡΧΩΝ, ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ, ΣΤΙΧΟΥΡΓΩΝ
97. Η ΑΡΧΗ ΤΩΝ
98. ΕΥΝΟΙΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΒΑΛΑ
99. ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ ΤΟΥ ΙΑΣΟΝΟΣ ΚΛΕΑΝΔΡΟΥ· ΠΟΗΤΟΥ
ΕΝ ΚΟΜΜΑΓΗΝΗ· 595 μ. Χ.
100. Ο ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ
101. ΕΚΟΜΙΣΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ
102. ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΩΝΥΜΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ
103. ΤΕΧΝΟΥΡΓΟΣ ΚΡΑΤΗΡΩΝ
104. ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΑΧΑΪΚΗΣ ΣΥΜΠΟΛΙΤΕΙΑΣ
ΠΟΛΕΜΗΣΑΝΤΕΣ
105. ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΤΙΟΧΟΝ ΕΠΙΦΑΝΗ
106. Σ' ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΠΑΛΙΟ-
107. ΕΝ ΑΠΟΓΝΩΣΕΙ
108. Ο ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ΟΡΩΝ ΟΛΙΓΩΡΙΑΝ
109. ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΑΝΤΙΟΧΟΥ
110. ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΗΣ ΣΙΔΩΝΟΣ (400 μ. Χ.)
111. Ο ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ΕΝ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑ
112. ΠΡΙΝ ΤΟΥΣ ΑΛΛΑΞΕΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ
113. ΗΛΘΕ ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΕΙ
114. ΤΟ 31 π. Χ. ΣΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ
115. Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΝΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ ΥΠΕΡΙΣΧΥΕΙ
116. ΤΕΜΕΘΟΣ, ΑΝΤΙΟΧΕΥΣ· 400 μ. Χ.
117. ΑΠΟ ΥΑΛΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟ

118. ΤΟ 25^{ΟΝ} ΕΤΟΣ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ
119. ΕΙΣ ΙΤΑΛΙΚΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑΝ
120. ΣΤΟ ΠΛΗΚΤΙΚΟ ΧΩΡΙΟ
121. ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ Ο ΤΥΑΝΕΥΣ ΕΝ ΡΟΔΩ
122. Η ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΤΟΥ ΚΛΕΙΤΟΥ
123. ΕΝ ΔΗΜΩ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ
124. ΙΕΡΕΥΣ ΤΟΥ ΣΕΡΑΠΠΟΥ
125. ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΚΑΠΗΛΕΙΑ
126. ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΕΙΑ ΕΞ ΙΕΡΕΩΝ ΚΑΙ ΛΑΪΚΩΝ
127. ΣΟΦΙΣΤΗΣ ΑΠΕΡΧΟΜΕΝΟΣ ΕΚ ΣΥΡΙΑΣ
128. Ο ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΤΙΟΧΕΙΣ
129. ΑΝΝΑ ΔΑΛΑΣΣΗΝΗ
130. ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ 1896
131. ΔΥΟ ΝΕΟΙ, 23 ΕΩΣ 24 ΕΤΩΝ
132. ΠΑΛΛΙΟΘΕΝ ΕΛΛΗΝΙΣ
133. ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ 1901
134. ΟΥΚ ΕΓΝΩΣ
135. ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ, ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ- ΣΤΟ 24^{ΟΝ} ΕΤΟΣ ΤΟΥ
136. ΕΝ ΣΠΑΡΤΗ
137. ΕΙΚΩΝ ΕΙΚΟΣΗΤΡΙΕΤΟΥΣ ΝΕΟΥ ΚΑΜΩΜΕΝΗ ΑΠΟ ΦΙΛΟΝ ΤΟΥ ΟΜΗΛΙΚΑ, ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΝ
138. ΕΝ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΟΙΚΙΑ, 200 π. Χ.
139. ΕΗΓΜΩΝ ΕΚ ΔΥΤΙΚΗΣ ΛΙΒΥΗΣ
140. ΚΙΜΩΝ ΛΕΑΡΧΟΥ, 22 ΕΤΩΝ, ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ (ΕΝ ΚΥΡΗΝΗ)
141. ΕΝ ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΙΝΩΠΗΝ
142. ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ 1909, '10 ΚΑΙ '11
143. ΜΥΡΗΣ· ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ ΤΟΥ 340 μ. Χ.
144. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΙΑΝΝΑΙΟΣ, ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ
145. ΩΡΑΙΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΑΣΠΡΑ ΩΣ ΤΑΙΡΙΑΖΑΝ ΠΟΛΥ
146. ΑΓΕ, Ω ΒΑΣΙΛΕΥ ΛΑΚΑΙΔΕΜΟΝΙΩΝ
147. ΣΤΟΝ ΙΔΙΟ ΧΩΡΟ
148. Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΣΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟ
149. ΡΩΤΟΥΣΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ
150. ΑΣ ΦΡΟΝΤΙΖΑΝ
151. ΚΑΤΑ ΤΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΟΣΥΡΩΝ ΜΑΓΩΝ
152. ΣΤΑ 200 π. Χ.
153. ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ 1908
154. ΕΙΣ ΤΑ ΠΕΡΙΧΩΡΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΘΕΜΑΤΑ

Ο Κ. Π. Καβάφης διαμόρφωσε με την ποιητική του πρόταση τη νεότερη ελληνική ποίηση. Ο κοσμοπολιτισμός, ο αισθησιασμός και η ατμοσφαιρική θεατρικότητα του έργου του, συνδυασμένες με την (ψευδο-)ιστορικότητα και το συμβολισμό, υποβάλλουν στον αναγνώστη την ευαίσθητη παρατηρητικότητά του και την αφηγηματική του υπεροχή. Το υπονοούμενο και η επαφή του με τον αρμό της ελληνικής διανόησης, τους Φαναριώτες, συνέμειξαν δημιουργικά τη γνώση με το βίωμα. Τον κατατρύχει υπαρξιακή και αισθητική αγωνία, για τη φθορά της μορφής, την παρακμή μα και πάθος για τη νεότητα.

ΓΛΩΣΣΑ

Γλωσσικά ο Καβάφης εκκινεί από την καθαρεύουσα. Εκφράζεται από τη γλώσσα που μελετά και αποτελεί πρότυπο της εποχής. Βαθμιαία καινοτομεί και αποβάλλει πολλά στοιχεία καθαρεύουσας υιοθετώντας δημοτική και συγκεκριμένα το πολιτικό ιδίωμα. Από πλευράς στίξης εκφράζεται επιμελημένα και πολλούς στίχους, τους μελετά διεξοδικά και ως προς το μορφικό τους αποτέλεσμα. Η λιτότητα της έκφρασής του επέτρεψε τόσο τη διάδοση του έργου του όσο και τις μεταφράσεις του. Υπάρχει ένας πεζολογικός τόνος στον τρόπο γραφής του, που αμβλύνεται ωστόσο, από τη φυσική μελωδικότητα και αρμογή των λέξεων του.

ΤΕΧΝΙΚΗ

Μοχλός έμπνευσης για τον Καβάφη, αποτελεί η επαφή με την ιστορία και τα διανοήματά της. Όπως και ο Θουκυδίδης, εμφανίζει την παρακμή και το ηθικό τέλμα, εν αντιθέσει ωστόσο, ονειροπολεί επ' αυτών και ανακαλύπτει συσχετισμούς με τη ζωή και την εποχή του. Προσωποποιεί έννοιες κι αισθήσεις και τις υποβάλλει εν χορώ σε διάλογο με τον ίδιο. Η αφομοίωση του κώδικα αξιών του επιτυγχάνεται στο έργο του με διδακτισμό και υποβλητικότητα. Στην ποιητική του ωριμότητα, αποφεύγει την ομοιοκαταληξία και την επιτήδευση της παράδοσης που παρέλαβε. Η ομοιογένεια και η μελωδική χροιά επιβάλλεται εσωτερικά, σχεδόν αυτοσχέδια. Την κατάταξη των ποιημάτων του (ιστορικά, φιλοσοφικά και ηδονικά-αισθησιακά) πραγματοποίησε ο ίδιος. Καταφεύγει συχνά, μεταξύ άλλων για λόγους πλαστικότητας των χαρακτήρων του, στην ιδιότυπη, προσωπική και καυστική του ειρωνεία.

Χωρίς περίσκεψιν, χωρίς λύπην, χωρίς αιδώ
μεγάλα κ' υψηλά τριγύρω μου έκτισαν τείχη.
Και κάθομαι και απελπίζομαι τώρα εδώ.
Άλλο δεν σκέπτομαι: τον νουν μου τρώγει αυτή η τύχη·
διότι πράγματα πολλά έξω να κάμω είχαν.
Α όταν έκτιζαν τα τείχη πώς να μην προσέζω.
Αλλά δεν άκουσα ποτέ κρότον κτιστών ή ήχον.
Ανεπαισθήτως μ' έκλεισαν από τον κόσμο έξω.

Στου καφενείου του βοερού το μέσα μέρος
σκυμένος στο τραπέζι κάθεται ένας γέρος·
με μιαν εφημερίδα εμπρός του, χωρίς συντροφιά.
Και μες στων άθλιων γηρατειών την καταφρόνεια
σκέπτεται πόσο λίγο χάρηκε τα χρόνια
που είχε και δύναμι, και λόγο, κ' εμορφιά.
Ξέρει που γέρασε πολύ· το νοιώθει, το κυττάζει.
Κ' εν τούτοις ο καιρός που ήταν νέος μοιάζει
σαν χθές. Τι διάστημα μικρό, τι διάστημα μικρό.
Και συλλογιέται η Φρόνησις πώς τον εγέλα·
και πώς την εμπιστεύονταν πάντα - τι τρέλλα! -
την ψεύτρα που έλεγε· «Αύριο. Έχεις πολύν καιρό.»
Θυμάται ορμές που βάσταγε· και πόση
χαρά θυσίαζε. Την άμυαλή του γνώσι
κάθ' ευκαιρία χαμένη τώρα την εμπαίζει.
... Μα απ' το πολύ να σκέπτεται και να θυμάται
ο γέρος εξαλίσθηκε. Κι αποκοιμάται
στου καφενείου ακουμπισμένος το τραπέζι

Τον Πάτροκλο σαν είδαν σκοτωμένο,
που ήταν τόσο ανδρείος, και δυνατός, και νέος,
άρχισαν τ' άλογα να κλαίνε του Αχιλλέως·
η φύσις των η αθάνατη αγανακτούσε
για του θανάτου αυτό το έργον που θωρούσε.
Τ'ίναζαν τα κεφάλια των και τες μακριές χαίτες κουνούσαν,
την γη χτυπούσαν με τα πόδια, και θρηνούσαν
τον Πάτροκλο που ενοιώθανε άψυχο -αφανισμένο-
μιά σάρκα τώρα ποταπή -το πνεύμα του χαμένο-
ανυπεράσπιστο -χωρίς πνοή-
εις το μεγάλο Τίποτε επιστραμένο απ' την ζωή.
Τα δάκρυα είδε ο Ζεύς των αθανάτων
αλόγων και λυπήθη. «Στου Πηλέως τον γάμο»
είπε «δεν έπρεπ' έτσι άσκεπτα να κάμω·
καλύτερα να μην σας δίναμε άλογά μου
δυστυχισμένα! Τι γυρεύατ' εκεί χάμου
στην άθλια ανθρωπότητα πούναι το παίγνιον της μοίρας.
Σεις που ουδέ ο θάνατος φυλάγει, ουδέ το γήρας
πρόσκαιρες συμφορές σας τυραννούν. Στα βάσανά των
σας έμπλεξαν οι άνθρωποι». -Όμως τα δάκρυά των
για του θανάτου την παντοτεινή
την συμφοράν εχύνανε τα δυό τα ζώα τα ευγενή.

Η θάλασσα στα βάθη της πήρ' έναν ναύτη.--
 Η μάνα του, ανήξερη, παίνει κι ανάφτει

στην Παναγία μπροστά ένα υψηλό κερί
 για να επιστρέψει γρήγορα και νάν' καλοί καιροί --

και όλο προς τον άνεμο στήνει τ' αυτί.
 Αλλά ενώ προσεύχεται και δέεται αυτή,

η ειρών ακούει, σοβαρή και λυπημένη,
 ξεύροντας πως δεν θάλθει πια ο υιός που περιμένει.

Βαρυάν οδύνη έχει ο Ζεύς. Τον Σαρπηδόνα
 εσκότωσεν ο Πάτροκλος· και τώρα ορμούν
 ο Μενoitιάδης κ' οι Αχαιοί το σώμα
 ν' αρπάξουνε και να το εξευτελίσουν.
 Αλλά ο Ζεύς διόλου δεν στέργει αυτά.
 Το αγαπημένο του παιδί - που το άφισε
 και χάθηκεν· ο Νόμος ήταν έτσι -
 τουλάχιστον θα το τιμήσει πεθαμένο.
 Και στέλνει, ιδού, τον Φοίβο κάτω στην πεδιάδα
 ερμηνευμένο πώς το σώμα να νοιασθεί.
 Του ήρωος τον νεκρό μ' ευλάβεια και με λύπη
 σηκώνει ο Φοίβος και τον πάει στον ποταμό.
 Τον πλένει από τες σκόνες κι απ' τα αίματα·
 κλείει τες φοβερές πληγές, μη αφίνοντας
 κανένα ίχνος να φανεί· της αμβροσίας
 τ' αρώματα χύνει επάνω του· και με λαμπρά
 Ολύμπια φορέματα τον ντύνει.
 Το δέρμα του ασπρίζει· και με μαργαριταρένιο
 χτένι κτενίζει τα κατάρμαυρα μαλλιά.
 Τα ωραία μέλη σχηματίζει και πλαγιάζει.
 Τώρα σαν νέος μοιάζει βασιλεύς αρματηλάτης -
 στα εικοσιπέντε χρόνια του, στα εικοσιέξη -
 αναπαυόμενος μετά που εκέρδισε,
 μ' άρμα ολόχρυσο και ταχυτάτους ίππους,
 σε ξακουστόν αγώνα το βραβείον.
 Έτσι σαν που τελείωσεν ο Φοίβος
 την εντολή του, κάλεσε τους δυο αδελφούς
 τον Ύπνο και τον Θάνατο, προστάζοντάς τους
 να παν το σώμα στην Λυκία, τον πλούσιο τόπο.
 Και κατ' εκεί τον πλούσιο τόπο, την Λυκία
 τούτοι οδοιπόρησαν οι δυό αδελφοί
 Ύπνος και Θάνατος, κι όταν πια έφθασαν
 στην πόρτα του βασιλικού σπιτιού
 παρέδωσαν το δοξασμένο σώμα,
 και γύρισαν στες άλλες τους φροντίδες και δουλειές.
 Κι ως τόλαβαν αυτού, στο σπίτι, αρχίνησε
 με συνοδείες, και τιμές και θρήνους,
 και μ' άφθονες σπονδές από ιερούς κρατήρας,
 και μ' όλα τα πρεπά η θλιβερή ταφή·
 κ' έπειτα έμπειροι απ' την πολιτείαν εργάται,
 και φημισμένοι δουλευταί της πέτρας
 ήλθανε κ' έναμαν το μνήμα και την στήλη.

Του μέλλοντος οι μέρες στέκοντ' εμπροστά μας
σα μιὰ σειρά κεράκια αναμένα -
χρυσά, ζεστά, και ζωηρά κεράκια.
Οι περασμένες μέρες πίσω μένουν,
μια θλιβερή γραμμή κεριών σβησμένων·
τα πιο κοντά βγάζουν καπνόν ακόμη,
κρύα κεριά, λιωμένα, και κυρτά.
Δεν θέλω να τα βλέπω· με λυπεί η μορφή των,
και με λυπεί το πρώτο φως των να θυμούμαι.
Εμπρός κυττάζω τ' αναμένα μου κεριά.
Δεν θέλω να γυρίσω να μη δω και φρίζω
τι γρήγορα που η σκοτεινή γραμμή μακραίνει,
τι γρήγορα που τα σβυστά κεριά πληθαίνουν.

Εἰς τὸν Θεόκριτο παραπονιούνταν
 μιά μέρα ὁ νέος ποιητὴς Εὐμένης·
 «Τώρα δύο χρόνια πέρασαν που γράφω
 κ' ἓνα εἰδύλιο ἕκαμα μονάχα.
 Τὸ μόνον ἄρτιόν μου ἔργον εἶναι.
 Ἀλλοίμονον, εἴν' ὑψηλὴ τὸ βλέπω,
 πολὺ ὑψηλὴ τῆς Ποιήσεως ἡ σκάλα·
 καὶ ἀπ' τὸ σκαλὶ τὸ πρῶτο ἐδῶ που εἰμαι
 ποτέ δεν θ' ἀναιβῶ ὁ δυστυχισμένος».
 Εἰπ' ὁ Θεόκριτος· «Αὐτὰ τὰ λόγια
 ἀνάρμοστα καὶ βλασφημίες εἶναι.
 Κι ἂν εἶσαι στὸ σκαλὶ τὸ πρῶτο, πρέπει
 νάσαι υπερῆφανος κ' εὐτυχισμένος.
 Εἰδῶ που ἐφθασες, λίγο δεν εἶναι·
 τόσο που ἕκαμες, μεγάλη δόξα.
 Κι αὐτὸ ἀκόμη τὸ σκαλὶ τὸ πρῶτο
 πολὺ ἀπὸ τὸν κοινὸ τὸν κόσμον ἀπέχει.
 Εἰς τὸ σκαλὶ γιὰ νὰ πατήσεις τοῦτο
 πρέπει με τὸ δικαίωμά σου νάσαι
 πολίτης εἰς τῶν ιδεῶν τὴν πόλιν.
 Καὶ δύσκολο στὴν πόλιν ἐκείνην εἶναι
 καὶ σπάνιο νὰ σε πολιτογραφήσουν.
 Στὴν ἀγορὰ τῆς βρίσκεις Νομοθέτας
 που δεν γελά κανέναν τυχοδιώκτη.
 Εἰδῶ που ἐφθασες, λίγο δεν εἶναι·
 τόσο που ἕκαμες, μεγάλη δόξα».

Σε μερικούς ανθρώπους έρχεται μιά μέρα
που πρέπει το μεγάλο Ναι ή το μεγάλο το Όχι
να πούνε. Φανερώνεται αμέσως όποιος τόχει
έτοιμο μέσα του το Ναι, και λέγοντάς το πέρα
πηγαίνει στην τιμή και στην πεποίθησί του.
Ο αρνηθείς δεν μετανοιώνει. Αν ρωτιούνταν πάλι,
όχι θα ξαναέλεγε. Κι όμως τον καταβάλλει
εκείνο τ' όχι -το σωστό- εις όλην την ζωή του.

Μες στα παληά τα σώματά των τα φθαρμένα
κάθονται των γερόντων η ψυχές.
Τι θλιβερές που είναι η πτωχές
και πως βαρύνονται την ζωή την άθλια που τραβούνε.
Πώς τρέμουν μην την χάσουνε και πώς την αγαπούνε
η σαστισμένες κι αντιφατικές
ψυχές, που κάθονται -κωμικοτραγικές-
μες στα παληά των τα πετσιά τ' αφανισμένα.

Το ἔργον των θεῶν διακόπτομεν εμεῖς,
 τα βιαστικά κι ἄπειρα ὄντα της στιγμῆς.
 Στης Ελευσίνος και στης Φθίας τα παλάτια
 η Δήμητρα κ' η Θέτις αρχινούν ἔργα καλὰ
 μες σε μεγάλες φλόγες και βαθύν καπνόν. Ἀλλὰ
 πάντοτε ορμά η Μετάνειρα ἀπὸ τα δωμάτια
 του βασιλέως, ξέπλεγη και τρομαγμένη,
 και πάντοτε ο Πηλεὺς φοβάται κ' επεμβαίνει.

Σ' αυτές τες σκοτεινές κάμαρες, που περνώ
μέρες βαρυνές, επάνω κάτω τριγυρνώ
για νάβρω τα παράθυρα. - Όταν ανοίξει
ένα παράθυρο θάναι παρηγορία. -
Μα τα παράθυρα δεν βρίσκονται, ή δεν μπορώ
να τάβρω. Και καλλίτερα ίσως να μην τα βρω.
Ίσως το φως θάναι μια νέα τυραννία.
Ποιός ξέρει τι καινούργια πράγματα θα δείξει.

Τιμή σ' εκείνους όπου στην ζωή των
 ώρισαν και φυλάγουν Θερμοπύλες.
 Ποτέ από το χρέος μη κινούντες·
 δίκαιοι κ' ίσοι σ' όλες των τες πράξεις,
 αλλά με λύπη κιόλας κ' ευσπλαχνία·
 γενναίοι οσάκις είναι πλούσιοι, κι όταν
 είναι πτωχοί, πάλ' εις μικρόν γενναίοι,
 πάλι συντρέχοντες όσο μπορούνε·
 πάντοτε την αλήθεια ομιλούντες,
 πλην χωρίς μίσος για τους ψευδομένους.
 Και περισσότερη τιμή τους πρέπει
 όταν προβλέπουν (και πολλοί προβλέπουν)
 πως ο Εφιάλτης θα φανεί στο τέλος,
 κ' οι Μήδοι επί τέλους θα διαβούνε.

Πολλά ἄρα Ὅμηρου ἐπαινοῦντες, ἀλλὰ τοῦτο οὐκ ἐπαινεσόμεθα... οὐδέ Αἰσχύλου, ὅταν φήῃ ἡ Θέτις τὸν Απόλλω ἐν τοῖς αὐτῆς γάμοις ἄδοντα «ἐνδατεῖσθαι τὰς ἑὰς εὐπαιδίας, νόσων τ' ἀπείρους καὶ μακραίωνα βίους. Εὐμπαντα τ' εἰπῶν θεοφιλεῖς ἑμᾶς τύχας παιῶν' ἐπευφήμησεν, εὐθυμῶν ἐμέ. Καγὼ τό Φοίβου θεῖον ἀψευδές στόμα ἤλπιζον εἶναι, μαντική βρῦον τέχνη: Ὁ δ', αὐτός ὑμνῶν,... ... αὐτός ἐστὶν ὁ κτανῶν τὸν παῖδα τὸν ἐμόν».

Πλάτων, Πολιτείας, II

Σαν πάντρευαν την Θέτιδα με τον Πηλέα
σηκώθηκε ο Απόλλων στο λαμπρό τραπέζι
του γάμου, και μακάρισε τους νεονύμφους
για τον βλαστό που θάβγαινε απ' την ένωσί των.
Είπε· Ποτέ αυτόν αρρώστια δεν θαγγίξει
και θάχει μακρινή ζωή. -Αυτά σαν είπε, η Θέτις
χάρηκε πολύ, γιατί τα λόγια
του Απόλλωνος που γνώριζε από προφητείες
την φάνηκαν εγγύησις για το παιδί της.
Κι όταν μεγάλωνεν ο Αχιλλεύς, και ήταν
της Θεσσαλίας έπαινος η εμορφιά του,
η Θέτις του θεού τα λόγια ενθυμούνταν.
Αλλά μια μέρα ήλθαν γέροι με ειδήσεις,
κ' είπαν τον σκοτωμό του Αχιλλέως στην Τροία.
Κ' η Θέτις ξέσχιζε τα πορφυρά της ρούχα,
κ' έβγαζεν από πάνω της και ξεπετούσε
στο χώμα τα βραχιόλια και τα δαχτυλίδια.
Και μες στον οδυρμό της τα παληά θυμήθη·
και ρώτησε τι έκαμνε ο σοφός Απόλλων,
που γύριζεν ο ποιητής που στα τραπέζια
έξοχα ομιλεί, που γύριζε ο προφήτης
όταν τον υιό της σκότωναν στα πρώτα νειάτα.
Κ' οι γέροι την απήντησαν πως ο Απόλλων
αυτός ο ίδιος εκατέβηκε στην Τροία,
και με τους Τρώας σκότωσε τον Αχιλλέα.

-Τι περιμένουμε στην αγορά συναθροισμένοι;
Είναι οι βάρβαροι να φθάσουν σήμερα.
-Γιατί μέσα στην Σύγκλητο μιά τέτοια απραξία;
Τι κάθοντ' οι Συγκλητικοί και δεν νομοθετούνε;
-Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα.
Τι νόμους πια θα κάμουν οι Συγκλητικοί;
Οι βάρβαροι σαν έλθουν θα νομοθετήσουν.
-Γιατί ο αυτοκράτωρ μας τόσο πρωί σηκώθη,
και κάθεται στης πόλεως την πιο μεγάλη πύλη
στον θρόνο επάνω, επίσημος, φορώντας την κορώνα;
-Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα.
Κι ο αυτοκράτωρ περιμένει να δεχθεί
τον αρχηγό τους. Μάλιστα ετοίμασε
για να τον δώσει μια περγαμνή. Εκεί
τον έγραψε τίτλους πολλούς κι ονόματα.
-Γιατί οι δυό μας ύπατοι κ' οι πραιτόρες εβγήκαν
σήμερα με τες κόκκινες, τες κεντημένες τόγες·
γιατί βραχιόλια φόρεσαν με τόσους αμειψύστους,
και δαχτυλίδια με λαμπρά γυαλιστερά σμαράγδια·
γιατί να πιάνουν σήμερα πολύτιμα μπαστούνια
μ' ασήμια και μαλάματα έκτακτα σκαλισμένα;
Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα·
και τέτοια πράγματα θαμπόνουν τους βαρβάρους.
-Γιατί κ' οι άξιοι ρήτορες δεν έρχονται σαν πάντα
να βγάλουνε τους λόγους τους, να πούνε τα δικά τους;
Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα·
κι αυτοί βαριούντ' ευφράδειες και δημηγορίες.
-Γιατί ν' αρχίσει μονομιάς αυτή η ανησυχία
κ' η σύγχυσις. (Τα πρόσωπα τι σοβαρά που έγιναν).
Γιατί αδειάζουν γρήγορα οι δρόμοι κ' οι πλατέες,
κι όλοι γυρνούν στα σπίτια τους πολύ συλλογισμένοι;
Γιατί ενύχτωσε κ' οι βάρβαροι δεν ήλθαν.
Και μερικοί έφθασαν απ' τα σύνορα,
και είπανε πως βάρβαροι πια δεν υπάρχουν.
Και τώρα τι θα γένουμε χωρίς βαρβάρους.
Οι άνθρωποι αυτοί ήσαν μιά κάποια λύσις.

Ιδανικές φωνές κι αγαπημένες
εκείνων που πέθαναν, ή εκείνων που είναι
για μας χαμένοι σαν τους πεθαμένους.
Κάποτε μες στα όνειρά μας ομιλούνε·
κάποτε μες στην σκέψι τες ακούει το μυαλό.
Και με τον ήχο των για μια στιγμή επιστρέφουν
ήχοι από την πρώτη ποίηση της ζωής μας -
σα μουσική, την νύχτα, μακρυνή, που σβύνει.

Σαν σώματα ωραία νεκρών που δεν εγέρασαν
και τάκλεισαν, με δάκρυα, σε μαυσωλείο λαμπρό,
με ρόδα στο κεφάλι και στα πόδια γιασεμιά --
έτσ' οι επιθυμίες μοιάζουν που επέρασαν
χωρίς να εκπληρωθούν· χωρίς ν' αξιωθεί καμιά
της ηδονής μια νύχτα, ή ένα πρωί της φεγγερό.

Εἶν' ἡ προσπάθειές μας, των συφοριασμένων·
εἶν' ἡ προσπάθειές μας σαν των Τρώων.
Κομμάτι κατορθώνουμε· κομμάτι
παίρνουμ' ἐπάνω μας· κι αρχίζουμε
νάχουμε θάρρος και καλές ἐλπίδες.

Μα πάντα κάτι βγαίνει και μας σταματά.
Ο Ἀχιλλεύς στην τάφρον ἐμπροστά μας
βγαίνει και με φωνές μεγάλες μας τρομάζει.--

Εἶν' ἡ προσπάθειές μας σαν των Τρώων.
Θαρρούμε πως με ἀπόφασι και τόλμη
θ' ἀλλάζουμε της τύχης την καταφορά,
κ' ἐξω στεκόμεθα ν' αγωνισθούμε.

Ἀλλ' ὅταν ἡ μεγάλη κρίσις ἐλθει,
ἡ τόλμη κ' ἡ ἀποφασίς μας χάνονται·
ταράττεται ἡ ψυχὴ μας, παραλύει·
κι ολόγυρα ἀπ' τὰ τείχη τρέχουμε
ζητώντας να γλυτώσουμε με την φυγή.

Ὅμως ἡ πτώσις μας εἶναι βεβαία. Ἐπάνω,
στὰ τείχη, ἄρχισεν ἤδη ο θρήνος.
Των ἡμερῶν μας ἀναμνήσεις κλαῖν κ' αἰσθήματα.
Πικρά για μας ο Πρίαμος κ' ἡ Ἐκάβη κλαίνει.

Ὡσπερ οὐ βασιλεύς, ἀλλ' ὑποκριτής, μεταμφιέννυται χλαμύδα φαιάν ἀντί
τῆς τραγικῆς ἐκείνης, καί διαλαθῶν ὑπεχώρησεν.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ, ΒΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Σαν τον παραίτησαν οι Μακεδόνες
κι απέδειξαν πως προτιμούν τον Πύρρο
ο βασιλεύς Δημήτριος (μεγάλην
είχε ψυχή) καθόλου - έτσι είπαν -
δεν φέρθηκε σαν βασιλεύς. Επήγε
κ' έβγαλε τα χρυσά φορέματά του,
και τα ποδήματά του πέταξε
τα ολοπόρφυρα. Με ρούχ' απλά
ντύθηκε γρήγορα και ξέφυγε.
Κάμνοντας όμοια σαν ηθοποιός
που όταν η παράστασις τελειώσει,
αλλάζει φορεσιά κι απέρχεται.

Ο Δάμων ο τεχνίτης (άλλον πιο ικανό
στην Πελοπόννησο δεν έχει) εις παριανό
μάρμαρο επεξεργάζεται την συνοδεία
του Διονύσου. Ο θεός με θεσπεσία
δόξαν εμπρός, με δύναμι στο βάδισμά του.
Ο Άκρατος πίσω. Στο πλάγι του Ακράτου
η Μέθη χύνει στους Σατύρους το κρασί
από αμφορέα που τον στέφουνε κισσοί.
Κοντά των ο Ηδύοινος ο μαλθακός,
τα μάτια του μισοκλειστά, υπνωτικός.
Και παρακάτω έρχοντ' οι τραγουδιστάι
Μόλπος κ' Ηδυμελής, κι ο Κώμος που ποτέ
να σβύσει δεν αφήνει της πορείας την σεπτή
λαμπάδα που βαστά· και, σεμνοτάτη, η Τελετή.-
Αυτά ο Δάμων κάμνει. Και κοντά σ' αυτά
ο λογισμός του κάθε τόσο μελετά
την αμοιβή του από των Συρακουσών
τον βασιλέα, τρία τάλαντα, πολύ ποσόν.
Με τ' άλλα του τα χρήματα κι αυτά μαζύ
σαν μπουν, ως εύπορος σπουδαία πια θα ζει,
και θα μπορεί να πολιτεύεται - χαρά! -
κι αυτός μες στην βουλή, κι αυτός στην αγορά.

Την μιά μονότονην ημέραν άλλη
μονότονη, απαράλλακτη ακολουθεί. Θα γίνουν
τα ίδια πράγματα, θα ξαναγίνουν πάλι -
οι όμοιες στιγμές μας βρίσκουνε και μας αφήνουν.
Μήνας περνά και φέρνει άλλον μήνα.
Αυτά που έρχονται κανείς εύκολα τα εικάζει·
είναι τα χθεσινά τα βαρετά εκείνα.
Και καταντά το αύριο πια σαν αύριο να μη μοιάζει.

Άγνωστος - ξένος μες στην Αντιόχεια - Εδεσσηνός
γράφει πολλά. Και τέλος πάντων, να, ο λίνος
ο τελευταίος έγινε. Με αυτόν ογδόντα τρία
ποιήματα εν όλω. Πλην τον ποιητή
κούρασε τόσο γράψιμο, τόση στιχοποιϊά,
και τόση έντασις σ' ελληνική φρασιολογία,
και τώρα τον βαραίνει πια το κάθε τι.-
Μια σκέψις όμως παρευθύς από την αθυμία
τον βγάζει - το εξαίσιον Οὗτος Εκείνος,
που άλλοτε στον ύπνο του άκουσε ο Λουκιανός.

Σ' εβένινο κρεβάτι στολισμένο
 με κοραλλένιους αετούς, βαθυά κοιμάται
 ο Νέρων -- ασυνείδητος, ήσυχος, κ' ευτυχής·
 ακμαίος μες στην ευρωστία της σαρκός,
 και στης νεότητος τ' ωραίο σφρίγος.

Αλλά στην αίθουσα την αλαβάστρινη που κλείνει
 των Αηνοβάρβων το αρχαίο λαράριο
 τι ανήσυχοι που είν' οι Λάρητές του.
 Τρέμουν οι σπιτικοί μικροί θεοί,
 και προσπαθούν τ' ασήμαντά των σώματα να κρύψουν.
 Γιατί άκουσαν μια απαίσια βοή,
 θανάσιμη βοή την σκάλα ν' ανεβαίνει,
 βήματα σιδερένια που τραντάζουν τα σκαλιά.
 Και λιγοθυμισμένοι τώρα οι άθλιοι Λάρητες,
 μέσα στο βάθος του λαράριου χώνονται,
 ο ένας τον άλλονα σκουντά και σκουντουφλά,
 ο ένας μικρός θεός πάνω στον άλλο πέφτει
 γιατί κατάλαβαν τι είδος βοή είναι τούτη,
 τάνοιωσαν πια τα βήματα των Εριννύων.

Είπες· «Θα πάγω σ' άλλη γη, θα πάγω σ' άλλη θάλασσα.
 Μια πόλις άλλη θα βρεθεί καλλίτερη απ' αυτή.
 Κάθε προσπάθεια μου μια καταδίκη είναι γραφτή·
 κ' είν' η καρδιά μου -σαν νεκρός- θαμένη.
 Ο νους μου ως πότε μες στον μαρασμόν αυτόν θα μένει.
 Οπου το μάτι μου γυρίσω, όπου κι αν δω
 ερείπια μαύρα της ζωής μου βλέπω εδώ,
 που τόσα χρόνια πέρασα και ρήμαξα και χάλασα.»
 Καινούργιους τόπους δεν θα βρεις, δεν θάβρεις άλλες θάλασσες.
 Η πόλις θα σε ακολουθεί. Στους δρόμους θα γυρνάς
 τους ίδιους. Και στες γειτονιές τες ίδιες θα γερνάς·
 και μες στα ίδια σπίτια αυτά θ' ασπρίζεις.
 Πάντα στην πόλι αυτή θα φθάνεις. Για τα αλλού -μη ελπίζεις-
 δεν έχει πλοίο για σε, δεν έχει οδό.
 Έτσι που τη ζωή σου ρήμαξες εδώ
 στην κώχη τούτη την μικρή, σ' όλην την γη την χάλασες.

Τι συμφορά, ενώ είσαι καμωμένος
για τα ωραία και μεγάλα έργα
η άδικη αυτή σου η τύχη πάντα
ενθάρρυνσι κ' επιτυχία να σε αρνείται·
να σ' εμποδίζουν ευτελείς συνήθειες,
και μικροπρέπειες, κι αδιαφορίες.
Και τι φρικτή η μέρα που ενδίδεις
(η μέρα που αφέθηκες κ' ενδίδεις),
και φεύγεις οδοιπόρος για τα Σούσα,
και πιαίνεις στον μονάρχη Αρταξέρξη
που ευνοϊκά σε βάζει στην αυλή του,
και σε προσφέρει σατραπείες, και τέτοια.
Και συ τα δέχεσαι με απελπισία
αυτά τα πράγματα που δεν τα θέλεις.
Άλλα ζητεί η ψυχή σου, γι' άλλα κλαίει·
τον έπαινο του Δήμου και των Σοφιστών,
τα δύσκολα και τ' ανεκτίμητα Εύγε·
την Αγορά, το Θέατρο, και τους Στεφάνους.
Αυτά πού θα στα δώσει ο Αρταξέρξης,
αυτά πού θα τα βρείς στη σατραπεία·
και τι ζωή χωρίς αυτά θα κάμεις.

Τα μεγαλεία να φοβάσαι, ω ψυχή.
Και τες φιλοδοξίες σου να υπερνικήσεις
αν δεν μπορείς, με δισταγμό και προφυλάξεις
να τες ακολουθείς. Και όσο εμπροστά προβαίνεις,
τόσο εξεταστική, προσεκτική να είσαι.

Κι όταν θα φθάσεις στην ακμή σου, Καίσαρ πια·
έτσι περιωνύμου ανθρώπου σχήμα όταν λάβεις,
τότε κυρίως πρόσεξε σα βγεις στον δρόμον έξω,
εξουσιαστής περιβλεπτός με συνοδεία,
αν τύχει και πλησιάσει από τον όχλο
κανέναν Αρτεμίδωρος, που φέρνει γράμμα,
και λέγει βιαστικά «Διάβασε αμέσως τούτα,
είναι μεγάλα πράγματα που σ' ενδιαφέρουν»,
μη λείψεις να σταθείς· μη λείψεις ν' αναβάλεις
κάθε ομιλίαν ή δουλειά· μη λείψεις τους διαφόρους
που χαιρετούν και προσκυνούν να τους παραμερίσεις
(τους βλέπεις πιο αργά)· ας περιμένει ακόμη
κ' η Σύγκλητος αυτή, κ' ευθύς να τα γνωρίσεις
τα σοβαρά γραφόμενα του Αρτεμιδώρου.

Μέσα στον φόβο και στες υποψίες,
με ταραγμένο νου και τρομαγμένα μάτια,
λυώνουμε και σχεδιάζουμε το πως να κάμουμε
για ν' αποφύγουμε τον βέβαιον
τον κίνδυνο που έτσι φρικτά μας απειλεί.
Κι όμως λανθάνουμε, δεν είν' αυτός στον δρόμο·
ψεύτικα ήσαν τα μηνύματα
(ή δεν τ' ακούσαμε, ή δεν τα νοιώσαμε καλά).
Άλλη καταστροφή, που δεν την φανταζόμεθαν,
εξαφνική, ραγδαία πέφτει επάνω μας,
και ανέτοιμους -πού πιά καιρός- μας συνεπαίρνει.

Καθώς που θα το ακούσατε, δεν είμ' αρχάριος.
Κάμποση πέτρα από τα χέρια μου περνά.
Και στην πατρίδα μου, τα Τύανα, καλὰ
με ξέρουνε· κ' εδώ αγάλματα πολλά
με παραγγείλανε συγκλητικοί.

Και να σας δείξω
αμέσως μερικά. Παρατηρείστ' αυτήν την Ρέα·
σεβάσμια, γεμάτη καρτερία, παναρχαία.
Παρατηρείστε τον Πομπήϊον. Ο Μάριος,
ο Αιμίλιος Παύλος, ο Αφρικανός Σκιπίων.
Ομοιώματα, όσο που μπόρεσα, πιστά.
Ο Πάτροκλος (ολίγο θα τον ξαναγγίζω).
Πλησίον στου μαρμάρου του κιτρινωπού
εκείνα τα κομμάτια, είν' ο Καισαρίων.

Και τώρα καταγίνομαι από καιρό αρκετό
να κάμω έναν Ποσειδώνα. Μελετώ
κυρίως για τ' άλογά του, πώς να πλάσω αυτά.
Πρέπει ελαφρά έτσι να γίνουν που
τα σώματα, τα πόδια των να δείχνουν φανερά
που δεν πατούν την γη, μον' τρέχουν στα νερά.

Μα να το έργο μου το πιο αγαπητό
που δούλεψα συγκινημένα και το πιο προσκεκτικά·
αυτόν, μια μέρα του καλοκαιριού θερμή
που ο νους μου ανέβαινε στα ιδανικά,
αυτόν εδώ ονειρεύομουν τον νέον Ερμή.

Σαν έξαφνα, ώρα μεσάνυχτ', ακούσθαι
 αόρατος θίασος να περνά
 με μουσικές εξαίσιες, με φωνές -
 την τύχη σου που ενδίδει πιά, τα έργα σου
 που απέτυχαν, τα σχέδια της ζωής σου
 που βγήκαν όλα πλάνες, μη ανοφέλετα θρηνήσεις.
 Σαν έτοιμος από καιρό, σα θαρραλέος,
 αποχαιρέτα την, την Αλεξάνδρεια που φεύγει.
 Προ πάντων να μη γελασθείς, μην πεις πως ήταν
 ένα όνειρο, πως απατήθηκεν η ακοή σου·
 μάταιες ελπίδες τέτοιες μην καταδεχθείς.
 Σαν έτοιμος από καιρό, σα θαρραλέος,
 σαν που ταιριάζει σε που αξιώθηκαν μιά τέτοια πόλι,
 πλησίασε σταθερά προς το παράθυρο,
 κι άκουσε με συγκίνησιν, αλλ' όχι
 με των δειλών τα παρακάλια και παράπονα,
 ως τελευταία απόλαυσι τους ήχους,
 τα εξαίσια όργανα του μυστικού θιάσου,
 κι αποχαιρέτα την, την Αλεξάνδρεια που χάνεις.

Γιατί τα σπάσαμε τ' αγάλματά των,
 γιατί τους διώξαμε απ' τους ναούς των,
 διόλου δεν πέθαναν γι' αυτό οι θεοί.
 Ω γη της Ιωνίας, σένα αγαπούν ακόμη,
 σένα η ψυχές των ενθυμούνται ακόμη.
 Σαν ξημερώνει επάνω σου πρωί αυγουστιάτικο
 την ατμοσφαίρα σου περνά σφρίγος απ' την ζωή των·
 και κάποτ' αιθέρια εφηβική μορφή,
 αόριστη, με διάβα γρήγορο,
 επάνω από τους λόφους σου περνά.

Είμαι ο Λαγίδης, βασιλεύς. Ο κάτοχος τελείως
(με την ισχύ μου και τον πλούτο μου) της ηδονής.
Ἡ Μακεδών, ἡ βάρβαρος δεν βρίσκεται κανείς
ἴσος μου, ἢ να με πλησιάζει καν. Είναι γελοῖος
ο Σελευκίδης με την αγοραία του τρυφή.
Αν ὅμως σεις ἄλλα ζητεῖτε, ἰδοὺ κι αὐτά σαφή.
Ἡ πόλις ἡ διδάσκαλος, ἡ πανελλήνια κορυφή,
εἰς κάθε λόγο, εἰς κάθε τέχνη ἡ πιο σοφή.

Σα βγεις στον πηγαιμό για την Ιθάκη,
να εύχεςαι νάναι μακρύς ο δρόμος,
γεμάτος περιπέτειες, γεμάτος γνώσεις.
Τους Λαιστρυγόνας και τους Κύκλωπας,
τον θυμωμένο Ποσειδώνα μη φοβάσαι,
τέτοια στον δρόμο σου ποτέ σου δεν θα βρεις,
αν μεν' η σκέψις σου υψηλή, αν εκλεκτή
συγκίνησις το πνεύμα και το σώμα σου αγγίζει.
Τους Λαιστρυγόνας και τους Κύκλωπας,
τον άγριο Ποσειδώνα δεν θα συναντήσεις,
αν δεν τους κουβανείς μες στην ψυχή σου,
αν η ψυχή σου δεν τους στήνει εμπρός σου.
Να εύχεςαι νάναι μακρύς ο δρόμος.
Πολλά τα καλοκαιρινά πρωϊά να είναι
που με τι ευχαρίστησι, με τι χαρά
θα μπαίνεις σε λιμένας πρωτοειδωμένους,
να σταματήσεις σ' εμπορεία Φοινικιά,
και τες καλές πραγμάτειες ν' αποκτήσεις,
σεντέφια και κοράλλια, κεχριμπάρια κ' έβενους,
και ηδονικά μυρωδικά κάθε λογής,
όσο μπορείς πιο άφθονα ηδονικά μυρωδικά,
σε πόλεις Αιγυπτιακές πολλές να πας,
να μάθεις και να μάθεις απ' τους σπουδασμένους.
Πάντα στον νου σου νάχεις την Ιθάκη.
Το φθάσιμον εκεί ειν' ο προορισμός σου.
Αλλά μη βιάζεις το ταξίδι διόλου.
Καλλίτερα χρόνια πολλά να διαρκέσει
και γέρος πια ν' αράξεις στο νησί,
πλούσιος με όσα κέρδισες στο δρόμο,
μη προσδοκώντας πλούτη να σε δώσει η Ιθάκη.
Η Ιθάκη σ'έδωσε τ' ωραίο ταξίδι.
Χωρίς αυτήν δεν θάβγαινες στον δρόμο.
Άλλα δεν έχει να σε δώσει πια.
Κι αν πτωχική την βρεις, η Ιθάκη δε σε γέλασε.
Έτσι σοφός που έγινες, με τόση πείρα,
ήδη θα το κατάλαβες οι Ιθάκες τι σημαίνουν.

Είπε ο Μυρτίας (Σύρος σπουδαστής
στην Αλεξάνδρεια· επί βασιλείας
αυγούστου Κώνσταντος και αυγούστου Κωνσταντίου·
εν μέρει εθνικός, κ' εν μέρει χριστιανίζων).
«Δυναμωμένος με θεωρία και μελέτη,
εγώ τα πάθη μου δεν θα φοβούμαι σα δειλός.
Το σώμα μου στες ηδονές θα δώσω,
στες απολαύσεις τες ονειρεμένες,
στες τολμηρότερες ερωτικές επιθυμίες,
στες λάγνες του αίματός μου ορμές, χωρίς
κανέναν φόβο, γιατί όταν θέλω -
και θάχω θέλησι, δυναμωμένος
ως θάμαι με θεωρία και μελέτη -
στες κρίσιμες στιγμές θα ξαναβρίσκω
το πνεύμα μου, σαν πριν, ασκητικό.»

Τὴν χάραξι φρόντισε τεχνικὰ νὰ γίνηι.
Ἐκφρασις σοβαρὴ καὶ μεγαλοπρεπῆς.
Τὸ διάδημα καλλίτερον μᾶλλον στενόν·
εκεῖνα τὰ φαρδιά των Πάρθων δὲν με ἀρέσουν.
Ἡ ἐπιγραφή, ὡς σύνηθες, ἐλληνικὰ·
οὐχ' ὑπερβολικὴ, ὅχι πομπώδης-
μην τὰ παρεξηγήσει ὁ ἀνθύπατος
ποῦ ὅλο σκαλίζει καὶ μηνά στη Ρώμη-
ἀλλ' ὅμως βέβαια τιμητικὴ.
Κάτι πολὺ ἐκλεκτό ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος·
κιανέννας δισκοβόλος ἐφηβὸς ὡραῖος.
Πρὸ πάντων σε συστεινῶ νὰ κυττάξεις
(Σιθάσπη, πρὸς θεοῦ, νὰ μὴ λησμονηθεῖ)
μετὰ τὸ Βασιλεὺς καὶ τὸ Σωτήρ,
νὰ χαραχθεῖ με γράμματα κομψά, Φιλέλλην.
Καὶ τώρα μὴ με ἀρχίζεις ευφυολογίες,
τὰ «Ποῦ οἱ Ἕλληνες;» καὶ «Ποῦ τὰ Ἑλληνικά;
πίσω ἀπ' τὸν Ζάγρο εἰδώ, ἀπὸ τὰ Φράατα πέρα».
Τόσοι καὶ τόσοι βαρβαρότεροί μας ἄλλοι
αφοῦ τὸ γράφουν, θὰ τὸ γράψουμε καὶ εμεῖς.
Καὶ τέλος μὴ ξεχνᾷς ποῦ ἐνίστε
μας ἐρχοντ' ἀπὸ τὴν Συρίαν σοφισταί,
καὶ στιχοπλόκοι, καὶ ἄλλοι ματαιόσπουδοι.
Ὡστε ἀνελλήνιστοι δὲν εἴμεθα, θαρρῶ.

Ἄ του Ηρώδη του Αττικού τί δόξα εἶν' αὐτή.
 Ο Αλέξανδρος της Σελευκείας, ἀπ' τους καλοὺς μας
 σοφιστάς,
 φθάνοντας στας Αθήνας να ομιλήσει,
 βρίσκει την πόλιν ἄδεια, ἐπειδὴ ο Ηρώδης
 ἦταν στην ἐξοχή. Κ' η νεολαία
 ὅλη τον ἀκολούθησεν ἐκεῖ να τον ἀκούει.
 Ο σοφιστὴς Αλέξανδρος λοιπὸν
 γράφει πρὸς τον Ηρώδη ἐπιστολή,
 καὶ τον παρακαλεῖ τους Ἕλληνας να στείλει.
 Ο δε λεπτὸς Ηρώδης ἀπαντᾷ εὐθύς,
 «Ἐρχομαι με τους Ἕλληνας μαζὺ κ' ἐγώ.»-
 Πόσα παιδιὰ στην Αλεξάνδρεια τῶρα,
 στην Ἀντιόχεια, ἢ στην Βηρυτό
 (οά ρήτορές του οά αὐριανοὶ που ετοιμάζει ο ἐλληνισμός),
 ὅταν μαζεύονται στα ἐκλεκτὰ τραπέζια
 που πότε η ομιλία εἶναι για τα ωραία σοφιστικά,
 καὶ πότε για τα ἐρωτικά των τα ἐξαίσια,
 ἐξαφν' ἀφηρημένα σιωποῦν.
 Ἀγγιχτα τα ποτήρια ἀφίνουε κοντὰ των,
 καὶ συλλογίζονται την τύχη του Ηρώδη -
 ποῖος ἄλλος σοφιστὴς τ' ἀξιώθηκεν αὐτά; -
 κατὰ που θέλει καὶ κατὰ που κἀμνει
 οά Ἕλληνες (οά Ἕλληνες!) να τον ἀκολουθοῦν,
 μήτε να κρίνουν ἢ να συζητοῦν,
 μήτε να ἐκλέγουν πια, ν' ἀκολουθοῦνε μόνο.

Μαζεύθηκαν οι Αλεξανδρινοί
να δουν της Κλεοπάτρας τα παιδιά,
τον Καισαρίωνα, και τα μικρά του αδέρφια,
Αλέξανδρο και Πτολεμαίο, που πρώτη
φορά τα βγάζαν έξω στο Γυμνάσιο,
εκεί να τα κηρύζουν βασιλείς,
μες στη λαμπρή παράταξη των στρατιωτών.

Ο Αλέξανδρος -- τον είπαν βασιλέα
της Αρμενίας, της Μηδίας, και των Πάρθων.
Ο Πτολεμαίος -- τον είπαν βασιλέα
της Κιλικίας, της Συρίας, και της Φοινίκης.
Ο Καισαρίων στέκονταν πιο εμπροστά,
ντυμένος σε μετάξι τριανταφυλλί,
στο στήθος του ανθοδέσμη από υακίνθους,
η ζώνη του διπλή σειρά σαπφείρων κι αμεθύστων,
δεμένα τα ποδήματά του μ' άσπρες
κορδέλλες κεντημένες με ροδόχροα μαργαριτάρια.
Αυτόν τον είπαν πιότερο από τους μικρούς,
αυτόν τον είπαν Βασιλέα των Βασιλέων.

Οι Αλεξανδρινοί έννοιωθαν βέβαια
που ήσαν λόγια αυτά και θεατρικά.

Αλλά η μέρα ήταν ζεστή και ποιητική,
ο ουρανός ένα γαλάζιο ανοιχτό,
το Αλεξανδρινό Γυμνάσιον ένα
θριαμβικό κατόρθωμα της τέχνης,
των αυλικών η πολυτέλεια έκτακτη,
ο Καισαρίων όλο χάρις κ' εμορφιά
(της Κλεοπάτρας υιός, αίμα των Λαγιδών)·
κ' οι Αλεξανδρινοί έτρεχαν πια στην εορτή,
κ' ενθουσιάζονταν, κ' επευφημούσαν
ελληνικά, κ' αιγυπτιακά, και ποιοί εβραϊκά,
γοητευμένοι με τ' ωραίο θέαμα --
μ' όλο που βέβαια ήξευραν τι άξιζαν αυτά,
τι κούφια λόγια ήσανε αυτές οι βασιλείες.

Επέστρεφε συχνά και παίρνε με,
αγαπημένη αίσθησις επέστρεφε και παίρνε με --
όταν ξυπνά του σώματος η μνήμη,
κ' επιθυμία παληά ξαναπερνά στο αίμα·
όταν τα χείλη και το δέρμα ενθυμούνται,
κ' αισθάνονται τα χέρια σαν ν' αγγίζουν πάλι.

Επέστρεφε συχνά και παίρνε με την νύχτα,
όταν τα χείλη και το δέρμα ενθυμούνται....

Την εκκλησία αγαπώ - τα εξαπτέρυγά της,
τ' ασήμια των σκευών, τα κηροπήγιά της,
τα φώτα, τες εικόνες της, τον άμβωνα της.
Εκεί σαν μπω, μες σ' εκκλησία των Γραικών·
με των θυμιαμάτων της τες ευωδίες,
με τες λειτουργικές φωνές και συμφωνίες,
τες μεγαλοπρεπείς των ιερέων παρουσίες
και κάθε των κινήσεως τον σοβαρό ρυθμό-
λαμπρότατοι μες στων αμφίων τον στολισμό-
ο νους μου παΐνει σε τιμές μεγάλες της φυλής μας,
στον ένδοξό μας Βυζαντινισμό.

Είν' ένας γέροντας. Εξηντλημένος και κυρτός,
σακιατεμένος απ' τα χρόνια, κι από καταχρήσεις,
σιγά βαδίζοντας διαβαίνει το σοκάκι.

Κι όμως σαν μπει στο σπίτι του να κρύψει
τα χάλια και τα γηρατειά του, μελετά
το μερτικό που έχει ακόμα αυτός στα νειάτα.

Εφηβοι τώρα τους δικούς του στίχους λένε.

Στα μάτια των τα ζωηρά περνούν οι οπτασίες του.

Το υγιές, ηδονικό μυαλό των,
η εύγραμμη, σφιχτοδεμένη σάρκα των,
με την δική του έκφανσι του ωραίου συγκινούνται.

Κι αν δεν μπορείς να κάμεις την ζωή σου όπως την θέλεις,
τούτο προσπάθησε τουλάχιστον
όσο μπορείς: μην την εξευτελίζεις
μες στην πολλή συνάφεια του κόσμου,
μες στες πολλές κινήσεις κι ομιλίες.
Μην την εξευτελίζεις παίνοντάς την,
γυρίζοντας συχνά κ' εκθέτοντάς την,
στων σχέσεων και των συναναστροφών
την καθημερινήν ανοησία,
ως που να γίνει σα μιά ξένη φορτική.

Τα τύλιξε προσεκτικά, με τάξι
σε πράσινο πολύτιμο μετάξι.

Από ρουμπίνια ρόδα, από μαργαριτάρια κρίνοι,
από αμεθύστους μενεξέδες. Ως αυτός τα κρίνει,

τα θέλησε, τα βλέπει ωραία· όχι όπως στην φύσι
τα είδεν ή τα σπούδασε. Μες στο ταμείον θα τ'αφίσει,

δείγμα της τολμηρής δουλειάς του και ικανής.
Στο μαγαζί σαν μπει αγοραστής κανείς

βγάζει απ' τες θήκες άλλα και πουλεί -- περίφημα στολίδια --
βραχιόλια, αλυσίδες, περιδέραια, και δαχτυλίδια.

Δεν εδεσμεύθηκα. Τελείως αφέθηκα κ' επήγα.

Στες απολαύσεις, που μισό πραγματικές,
μισό γυρνάμενες μες στο μυαλό μου ήσαν,
επήγα μες στην φωτισμένη νύχτα.

Κ' ήπια από δυνατά κρασιά, καθώς
που πίνουν οι ανδρείοι της ηδονής.

Λυσίου γραμματικού τάφος

1914

Πλησιέστατα, δεξιά που μπαίνεις, στην βιβλιοθήκη
της Βηρυτού θάψαμε τον σοφό Λυσία,
γραμματικόν. Ο χώρος κάλλιστα προσήκει.
Τον θέσαμε κοντά σ' αυτά του που θυμάται
ίσως κ' εκεί - σχόλια, κείμενα, τεχνολογία,
γραφές, εις τεύχη ελληνισμών πολλή ερμηνεία.
Κ' επίσης έτσι από μας θα βλέπεται και θα τιμάται
ο τάφος του, όταν που περνούμε στα βιβλία.

Εἰς το περίτεχνον αὐτὸ μνημεῖον,
ολόκληρον ἐκ λίθου συηνίτου,
που το σκεπάζουν τόσοι μενεξέδες, τόσοι κρίνοι,
εἶναι θαμένος ὁ ωραῖος Εὐρίων.
Παιδί ἀλεξανδρινό, εἴκοσι πέντε χρόνων.
Ἀπ' τὸν πατέρα του, γενιὰ παληὰ τῶν Μακεδόνων·
ἀπὸ ἀλαβάρχας τῆς μητέρας του ἡ σειρὰ.
Ἔκαμε μαθητὴς τοῦ Ἀριστοκλείτου στὴν φιλοσοφία,
τοῦ Πάρου στα ρητορικά. Στὰς Θήβας τὰ ιερὰ
γράμματα σπούδασε. Τοῦ Ἀρσινοΐτου
νομοῦ συνέγραψε ἱστορίαν. Αὐτὸ τουλάχιστον θὰ μείνει.
Χάσαμεν ὅμως τὸ πιο τίμιο - τὴν μορφὴν του,
που ἦτανε σαν μιὰ ἀπολλώνια ὀπτασία.

Σε κάμαρη άδεια και μικρή, τέσσαρες τοίχοι μόνοι,
και σκεπασμένοι με ολοπράσινα πανιά,
καίει ένας πολυέλαιος ωραίος και κορώνει·
και μες στη φλόγα του την καθεμιά πυρώνει
μια λάγνη πάθησις, μια λάγνη ορμή.
Μες στην μικρή την κάμαρη, που λάμπει αναμένη
από του πολυελαίου την δυνατή φωτιά,
διόλου συνειθισμένο φως δεν είν' αυτό που βγαίνει.
Γι' άτολμα σώματα δεν είναι καμωμένη
αυτής της ζέστης η ηδονή.

Θάθελα αυτήν την μνήμη να την πώ...

Μα έτσι εσβύσθη πια... σαν τίποτε δεν απομένει -
γιατί μακρυά, στα πρώτα εφηβικά μου χρόνια κείται.

Δέρμα σαν καμωμένο από ιασεμί...

Εκείνη του Αυγούστου - Αύγουστος ήταν; - η βραδυά...

Μόλις θυμούμαι πια τα μάτια· ήσαν, θαρρώ, μαβιά...

Α ναι, μαβιά· ένα περίφημο μαβί.

«Θεοί μέν γάρ μελλόντων, ἄνθρωποι δέ γιγνομένων, σοφοί δέ προσιόντων αἰσθάνονται.»

Φιλόστρατος. Τὰ εἰς τὸν Τυανέα Ἀπολλώνιον, VIII, Z

Οἱ ἄνθρωποι γνωρίζουν τὰ γινόμενα.
Τὰ μέλλοντα γνωρίζουν οἱ θεοί,
πλήρεις καὶ μόνοι κάτοιχοι πάντων τῶν φώτων.
Ἐκ τῶν μελλόντων οἱ σοφοί τὰ προσερχόμενα
αντιλαμβάνονται. Ἡ ἀκοή
αὐτῶν κάποτ' ἐν ὥραις σοβαρῶν σπουδῶν
ταράττεται. Ἡ μυστικὴ βοή
τοὺς ἐρχεται τῶν πλησιαζόντων γεγονότων.
Καὶ τὴν προσέχουν εὐλαβεῖς. Ἐνῶ εἰς τὴν οδὸν
ἐξω, οὐδὲν ἀκούουν οἱ λαοί.

Αν είσαι από τους αληθινά εκλεκτούς,
την επικράτησί σου κύταζε πώς αποκτάς.
Όσο κι αν δοξασθείς, τα κατορθώματά σου
στην Ιταλία και στην Θεσσαλία
όσο κι αν διαλαλούν η πολιτείες,
όσα ψηφίσματα τιμητικά
κι αν σ' έβγαλαν στη Ρώμη οι θαυμασταί σου,
μήτε η χαρά σου μήτε ο θρίαμβος θα μείνουν,
μήτε ανώτερος -- τι ανώτερος; -- άνθρωπος θα αισθανθείς,
όταν, στην Αλεξάνδρεια, ο Θεόδοτος σε φέρει,
επάνω σε σινί αιματωμένο,
του αθλίου Πομπηίου το κεφάλι.

Και μη επαναπαύεσαι που στην ζωή σου
περιωρισμένη, τακτοποιημένη, και πεζή,
τέτοια θεαματικά και φοβερά δεν έχει.
Ίσως αυτήν την ώρα εις κανενός γειτόνου σου
το νοικοκυρεμένο σπίτι μπαίνει --
αόρατος, άϋλος -- ο Θεόδοτος,
φέροντας τέτοιο ένα φρικτό κεφάλι.

Στου καφενείου την είσοδο

1915

Την προσοχή μου κάτι που είπαν πλάγι μου
διεύθυνε στου καφενείου την είσοδο.

Κ' είδα τ' ωραίο σώμα που έμοιαζε
σαν απ' την άκρα πείρα του να τώκαμεν ο Ερως -
πλάττοντας τα συμμετρικά του μέλη με χαρά·
υψώνοντας γλυπτό το ανάστημα·
πλάττοντας με συγκίνησι το πρόσωπο
κι αφίνοντας απ' των χεριών του το άγγιγμα
ένα αίσθημα στο μέτωπο, στα μάτια, και στα χείλη.

Ομνύει κάθε τόσο ν' αρχίσει πιο καλή ζωή.
Αλλ' όταν έλθ' η νύχτα με τες δικές της συμβουλές,
με τους συμβιβασμούς της, και με τες υποσχέσεις της·
αλλ' όταν έλθ' η νύχτα με την δική της δύναμι
του σώματος που θέλει και ζητεί, στην ίδια
μοιραία χαρά, χαμένος, ξαναπηγαίνει.

Η κάμαρα ήταν πτωχική και πρόστυχη,
κρυμμένη επάνω από την ύποπτη ταβέρνα.
Απ' το παράθυρο φαίνονταν το σοκάκι,
το ακάθαρτο και το στενό. Από κάτω
ήρχονταν η φωνές κάτι εργατών
που έπαιζαν χαρτιά και που γλεντούσαν.
Κ' εκεί στο λαϊκό, το ταπεινό κρεβάτι
είχα το σώμα του έρωτος, είχα τα χείλη
τα ηδονικά και ρόδινα της μέθης -
τα ρόδινα μιας τέτοιας μέθης, που και τώρα
που γράφω, έπειτ' από τόσα χρόνια!,
μες στο μονήρες σπίτι μου, μεθώ ξανά.

Εδώ ας σταθώ. Κι ας δω κ' εγώ την φύσι λίγο.

Θάλασσας του πρωϊού κι ανέφελου ουρανού

λαμπρά μαβιά, και κίτρινη όχθη· όλα

ωραία και μεγάλα φωτισμένα.

Εδώ ας σταθώ. Κι ας γελασθώ πως βλέπω αυτά

(τα είδ' αλήθεια μια στιγμή σαν πρωτοστάθηκα)·

κι όχι κ' εδώ τες φαντασίες μου,

τες αναμνήσεις μου, τα ινδάλματα της ηδονής.

Την εργασία μου την προσέχω και την αγαπώ.

Μα της συνθέσεως μ' αποθαρρύνει σήμερα η βραδύτης.

Η μέρα μ' επηρέασε. Η μορφή της

όλο και σκοτεινιάζει. Ολο φυσά και βρέχει.

Πιότερο επιθυμώ να δω παρά να πω.

Στη ζωγραφιάν αυτή κυττάζω τώρα

ένα ωραίο αγόρι που σιμά στη βρύσι

επλάγιασεν, αφού θ' απέιαμε να τρέχει.

Τι ωραίο παιδί· τι θείο μεσημέρι το έχει

παρμένο πια για να το αποκοιμίσει.-

Κάθομαι και κυττάζω έτσι πολλήν ώρα.

Και μες στην τέχνη πάλι, ξεκουράζομαι απ' την δούλεψή της.

Αυτός που εις το τετράδραχμον επάνω
μοιάζει σαν να χαμογελά το πρόσωπό του,
το έμορφο, λεπτό του πρόσωπο,
αυτός είν' ο Οροφέρνης Αριαράθου.

Παιδί τον έδιωξαν απ' την Καππαδοκία,
απ' το μεγάλο πατρικό παλάτι,
και τον εστείλανε να μεγαλώσει
στην Ιωνία, και να ξεχασθεί στους ξένους.

Α εξάισιες της Ιωνίας νύχτες
που άφοβα, κ' ελληνικά όλως διόλου
εγνώρισε πλήρη την ηδονή.
Μες στην καρδιά του, πάντοτε Ασianός·
αλλά στους τρόπους του και στην λαλιά του Έλλην,
με περουζέδες στολισμένος, ελληνοντυμένος,
το σώμα του με μύρον ιασεμιού ευωδιασμένο,
κι απ' τους ωραίους της Ιωνίας νέους,
ο πιο ωραίος αυτός, ο πιο ιδανικός.

Κατόπι σαν οι Σύροι στην Καππαδοκία
μπήκαν, και τον ειάμαν βασιλέα,
στην βασιλεία χύθηκεν επάνω
για να χαρεί με νέον τρόπο κάθε μέρα,
για να μαζεύει αρπαχτικά χρυσό κι ασήμι,
και για να ευφραίνεται, και να κομπάζει,
βλέποντας πλούτη στοιβαγμένα να γυαλίζουν.
Όσο για μέριμνα του τόπου, για διοίκησι -
ούτ' ήξερε τι γέγονταν τριγύρω του.

Οι Καππαδόκες γρήγορα τον βγάλαν·
και στην Συρία ξέπεσε, μες στο παλάτι
του Δημητρίου να διασκεδάζει και να οκνεύει.

Μια μέρα ωστόσο την πολλήν αργία του
συλλογισμοί ασυνείθιστοι διεκόψαν·
θυμήθηκε που απ' την μητέρα του Αντιοχίδα,
κι απ' την παληάν εκείνη Στρατονίκη,
κι αυτός βαστούσε απ' την κορώνα της Συρίας,
και Σελευκίδης ήτανε σχεδόν.
Για λίγο βγήκε απ' την λαγνεία κι απ' την μέθη,
κι ανίκανα, και μισοζαλισμένος
κάτι εζήτησε να ραδιουργήσει,
κάτι να κάμει, κάτι να σχεδιάσει,
κι απέτυχεν οικτρά κ' εξουδενώθη.

Το τέλος του κάπου θα γράφηκε κ' εχάθη·
ή ίσως η ιστορία να το πέρασε,
και, με το δίκιο της, τέτοιο ασήμαντο
πράγμα δεν καταδέχθηκε να το σημειώσει.

Αυτός που εις το τετράδραχμον επάνω
μια χάρι αφήκε απ' τα ωραία του νειάτα,
απ' την ποιητική εμορφιά του ένα φως,
μια μνήμη αισθητική αγοριού της Ιωνίας,
αυτός είν' ο Οροφέρνης Αριαράθου.

Έχασε την παληά του ορμή, το θάρρος του.
Του κουρασμένου σώματός του, του άρρωστου
σχεδόν, θάχει κυρίως την φροντίδα. Κι ο επίλοιπος
βίος του θα διέλθει αμέριμνος. Αυτά ο Φίλιππος
τουλάχιστον διατείνεται. Απόψι κύβους παίζει·
έχει όρεξη να διασκεδάσει. Στο τραπέζι
βάλλτε πολλά τριαντάφυλλα. Τι αν στην Μαγνησία
ο Αντίοχος κατεστράφηκε. Λένε πανωλεθρία
έπεσ' επάνω στου λαμπρού στρατεύματος τα πλήθια.
Μπορεί να τα μεγάλωσαν· όλα δεν θάναι αλήθεια.
Είθε. Γιατί αγκαλά κ' εχθρός, ήσανε μιά φυλή.
Όμως ένα «είθε» είν' αρκετό. Ίσως κιόλας πολύ.
Ο Φίλιππος την εορτή βέβαια δεν θ' αναβάλει.
Όσο και αν στάθηκε του βίου του η κόπωσης μεγάλη,
ένα καλό διατήρησεν η μνήμη διόλου δεν του λείπει.
Θυμάται πόσο στην Συρία θρήνησαν, τι είδος λύπη
είχαν, σαν έγινε σκουπίδι η μάνα των Μακεδονία.-
Ν' αρχίσει το τραπέζι. Δούλοι· τους αυλούς, τη φωταψία.

Ο βασιλεύς κυρ Μανουήλ ο Κομνηνός
μια μέρα μελαγχολική του Σεπτεμβρίου
αισθάνθηκε τον θάνατο κοντά. Οι αστρολόγοι
(οι πληρωμένοι) της αυλής εφλυαρούσαν
που άλλα πολλά χρόνια θα ζήσει ακόμη.
Ενώ όμως έλεγαν αυτοί, εκείνος
παληές συνήθειες ευλαβείς θυμάται,
κι απ' τα κελλιά των μοναχών προστάζει
ενδύματα εκκλησιαστικά να φέρουν,
και τα φορεί, κ' ευφραίνεται που δείχνει
όψι σεμνήν ιερέως ή καλογήρου.
Ευτυχισμένοι όλοι που πιστεύουν,
και σαν τον βασιλέα κυρ Μανουήλ τελειώνουν
ντυμένοι μες την πίστι των σεμνότατα.

Δυσανεστήθηεν ο Σελευκίδης
 Δημήτριος να μάθει που στην Ιταλία
 έφθασεν ένας Πτολεμαίος σε τέτοιο χάλι.
 Με τρεις ή τέσσαρες δούλους μονάχα·
 πτωχοντυμένος και πεζός. Έτσι μια ειρωνία
 θα καταντήσουν πια, και παίγνιο μες στην Ρώμη
 τα γένη των. Που κατά βάθος έγιναν
 σαν ένα είδος υπηρέται των Ρωμαίων
 το ξέρει ο Σελευκίδης, που αυτοί τους δίδουν
 κι αυτοί τους παίρνουνε τους θρόνους των
 αυθαίρετα, ως επιθυμούν, το ξέρει.
 Αλλά τουλάχιστον στο παρυσιαστικό των
 ας διατηρούν κάποια μεγαλοπρέπεια·
 να μη ξεχνούν που είναι βασιλείς ακόμη,
 που λέγονται (αλλοίμονον!) ακόμη βασιλείς.
 Γι' αυτό συγχίσθηεν ο Σελευκίδης
 Δημήτριος· κι αμέσως πρόσφερε στον Πτολεμαίο
 ενδύματα ολοπόρφυρα, διάδημα λαμπρό,
 βαρύτιμα διαμαντικά, πολλούς
 θεράποντας και συνοδούς, τα πιο ακριβά του άλογα,
 για να παρουσιασθεί στην Ρώμη καθώς πρέπει,
 σαν Αλεξανδρινός Γραικός μονάρχης.
 Αλλ' ο Λαγίδης, που ήλθε για την επαιτεία,
 ήξερε την δουλειά του και τ' αρνήθηκε όλα·
 διόλου δεν του χρειάζονταν αυτές η πολυτέλειες.
 Παληοντυμένος, ταπεινός μπήκε στην Ρώμη,
 και κόνεψε σ' ενός μικρού τεχνίτου σπίτι.
 Κ' έπειτα παρουσιάσθηκε σαν κακομοίρης
 και σαν πτωχάνθρωπος στην Σύγκλητο,
 έτσι με πιο αποτέλεσμα να ζητιανέψει.

Προσπάθησε να τα φυλάξεις, ποιητή,
όσο κι αν είναι λίγα αυτά που σταματιούνται.
Του ερωτισμού σου τα οράματα.
Βάλ' τα, μισοκρυμμένα, μες τες φράσεις σου.
Προσπάθησε να τα κρατήσεις, ποιητή,
όταν διεγείρονται μες το μυαλό σου
την νύχτα, ή μες την λάμψη του μεσημεριού.

Το συμπαθητικό του πρόσωπο, κομμάτι ωχρό·
τα καστανά του μάτια, σαν κομένα·
είκοσι πέντ' ετών, πλην μοιάζει μάλλον είκοσι·
με κάτι καλλιτεχνικό στο ντύσιμό του
- τίποτε χρώμα της κραβάτας, σχήμα του κολλάρου -
ασκόπως περπατεί μες στην οδό,
ακόμη σαν υπνωτισμένος απ' την άνομη ηδονή,
από την πολύ άνομη ηδονή που απέκτησε.

Ενώπιον του αγάλματος του Ενδυμίωνος 1916

Επί άρματος λευκού που τέσσαρες ημίονοι
πάλλευκοι σύρουν, με κοσμήματ' αργυρά,
φθάνω εκ Μιλήτου εις τον Λάτμον. Ιερά
τελών - θυσίας και σπονδάς - τω Ενδυμίωνι,
από την Αλεξάνδρειαν έπλευσα εν τριήρει πορφυρά.-
Ιδού το άγαλμα. Εν εκστάσει βλέπω νυν
του Ενδυμίωνος την φημισμένην καλλονήν.
Ιάσμων κάνιστρα κενούν οι δούλοι μου· κ' ευοίωνοι
επευφημίοι εξύπνησαν αρχαίων χρόνων ηδονήν.

Απ' της ταβέρνας τον καυγά μας φέραν πληγωμένο
τον φίλον Ρέμωνα χθες περί τα μεσάνυχτα.
Απ' τα παράθυρα που αφίσαμεν ολάνοιχτα,
τ' ωραίο του σώμα στο κρεβάτι φώτιζε η σελήνη.
Είμεθα ένα κράμα εδώ· Σύροι, Γραικοί, Αρμένιοι, Μήδοι.
Τέτοιος κι ο Ρέμων είναι. Όμως χθες σαν φώτιζε
το ερωτικό του πρόσωπο η σελήνη,
ο νους μας πήγε στον πλατωνικό Χαρμίδη.

Εκείνα που δειλά φαντάσθη μαθητής, είν' ανοιχτά,
 φανερωμένα εμπρός του. Και γυρνά, και ξενυχτά,
 και παρασύρεται. Κι ως είναι (για την τέχνη μας) σωστό,
 το αίμα του, καινούριο και ζεστό,
 η ηδονή το χαίρεται. Το σώμα του νικά
 έγκομη ερωτική μέθη· και τα νεανικά
 μέλη ενδίδουνε σ' αυτήν.

Κ' έτσι ένα παιδί απλό
 γένεται άξιο να το δούμε, κι απ' τον Υψηλό
 της Ποιήσεως Κόσμο μια στιγμή περνά κι αυτό -
 το αισθητικό παιδί με το αίμα του καινούριο και ζεστό.

Για τον Αμμώνη, που πέθανε 29 ετών,
στα 610

1917

Ραφαήλ, ολίγους στίχους σε ζητούν
για επιτύμβιον του ποιητού Αμμώνη να συνθέσεις.
Κάτι πολύ καλαίσθητον και λείον. Συ θα μπορέσεις,
είσαι ο κατάλληλος, να γράψεις ως αρμόζει
για τον ποιητήν Αμμώνη, τον δικό μας.

Βέβαια θα πεις για τα ποιήματά του -
αλλά να πεις και για την εμορφιά του,
για την λεπτή εμορφιά του που αγαπήσαμε.

Πάντοτε ωραία και μουσικά τα ελληνικά σου είναι.
Όμως την μαστοριά σου όληνα τη θέμε τώρα.
Σε ξένη γλώσσα η λύπη μας κ' η αγάπη μας περνούν.
Το αιγυπτιακό σου αίσθημα χύσε στην ξένη γλώσσα.

Ραφαήλ, οι στίχοι σου έτσι να γραφούν
που νάχουν, ξέρεις, από την ζωή μας μέσα των,
που κι ο ρυθμός κ' η κάθε φράσις να δηλούν
που γι' Αλεξανδρινό γράφει Αλεξανδρινός.

Όταν κανένας των περνούσεν απ' της Σελευκείας
την αγορά, περί την ώρα που βραδυάζει,
σαν υψηλός και τέλεια ωραίος έφηβος,
με την χαρά της αφθαρσίας μες στα μάτια,
με τ' αρωματισμένα μαύρα του μαλλιά,
οι διαβάται τον εκύτταζαν
κι ο ένας τον άλλονα ρωτούσεν αν τον γνώριζε,
κι αν ήταν Έλλην της Συρίας, ή ξένος. Αλλά μερικοί,
που με περισσότερα προσοχή παρατηρούσαν,
εκαταλάμβαναν και παραμέριζαν·
κ' ενώ εχάνετο κάτω απ' τες στοές,
μες στες σκιές και μες στα φώτα της βραδυάς,
πηαίνοντας προς την συνοικία που την νύχτα
μονάχα ζει, με όργια και κραιπάλη,
και κάθε είδους μέθη και λαγνεία,
ερέμβαζαν ποιος τάχα ήταν εξ Αυτών,
και για ποιαν ύποπτην απόλαυσί του
στης Σελευκείας τους δρόμους εκατέβηκεν
απ' τα Προσκυνητά, Πάνσεπτα Δώματα.

Πάντως δε θα διαρκούσανε πολύ. Η πείρα
 των χρόνων με το δείχνει. Αλλ' όμως κάπως βιαστικά
 ήλθε και τα σταμάτησεν η Μοίρα.
 Ήτανε σύντομος ο ωραίος βίος.
 Αλλά τι δυνατά που ήσαν τα μύρα,
 σε τι εξάίσια κλίνην επλαγιάσαμε,
 σε τι ηδονή τα σώματά μας δώσαμε.
 Μια απήχησις των ημερών της ηδονής,
 μια απήχησις των ημερών κοντά μου ήλθε,
 κάτι απ' της νεότητός μας των δυονώ την πύρα·
 στα χέρια μου ένα γράμμα ξαναπήρα,
 και διάβαζα πάλι και πάλι ως που έλειψε το φως.
 Και βγήκα στο μπαλκόνι μελαγχολικά-
 βγήκα ν' αλλάξω σκέψεις βλέποντας τουλάχιστον
 ολίγη αγαπημένη πολιτεία,
 ολίγη κίνησι του δρόμου και των μαγαζιών.

Χαρά και μύρο της ζωής μου η μνήμη των ωρών
που ηύρα και που κράτηξα την ηδονή ως την ήθελα.
Χαρά και μύρο της ζωής μου εμένα, που αποστράφηκα
την κάθε απόλαυσιν ερώτων της ρουτίνας.

Κυττάζοντας ένα οπάλιο μισό γκρίζο
θυμήθηκα δυό ωραία γκρίζα μάτια
που είδα· θάναι είκοσι χρόνια πριν...

.....

Για ένα μήνα αγαπηθήκαμε.
Έπειτα έφυγε, θαρρώ στην Σμύρνη,
για να εργασθεί εκεί, και πια δεν ιδωθήκαμε.
Θ' ασχήμισαν - αν ζει - τα γκρίζα μάτια·
θα χάλασε τ' ωραίο πρόσωπο.
Μνήμη μου, φύλαξέ τα συ ως ήσαν.
Και, μνήμη, ό,τι μπορείς από τον έρωτά μου αυτόν,
ό,τι μπορείς φέρε με πίσω απόψι.

Κείμαι ο Ιασής ενταύθα. Της μεγάλης ταύτης πόλεως
 ο έφηβος ο φημισμένος για εμορφιά.
 Μ' εθαύμασαν βαθείς σοφοί· κ' επίσης ο επιπόλαιος,
 ο απλούς λαός. Και χαίρομουν ίσα και για
 τα δυό. Μα απ' το πολύ να μ' έχει ο κόσμος Νάρκισσο κ' Ερμή,
 η καταχρήσεις μ' έφθειραν, μ' εσκότωσαν. Διαβάτη,
 αν είσαι Αλεξανδρεύς, δεν θα επικρίνεις. Ξέρεις την ορμή
 του βίου μας· τί θέρμην έχει· τι ηδονή υπερτάτη.

Με δυσκολία διαβάζω	στην πέτρα την αρχαία.
«Κύ[ρι]ε Ιησού Χριστέ».	Ένα «Ψυ[χ]ήν» διακρίνω.
«Εν τω μηνί Αθύρ»	«Ο Λεύκιος ε[κοιμ]ήθη».
Στη μνεία της ηλικίας	«Εβί[ωσ]εν ετών»,
το Κάππα Ζήτα δείχνει	που νέος εκοιμήθη.
Μες στα φθαρμένα βλέπω	«Αυτό[ν]... Αλεξανδρέα».
Μετά έχει τρεις γραμμές	πολύ ακρωτηριασμένες·
μα κάτι λέξεις βγάζω -	σαν «δ[ά]κρυα ημών», «οδύνην»,
κατόπιν πάλι «δάκρυα»,	και «[ημ]ίν τοις [φ]ίλοις πένθος».
Με φαίνεται που ο Λεύκιος	μεγάλως θ' αγαπήθη.
Εν τω μηνί Αθύρ	ο Λεύκιος εκοιμήθη.

Την εμορφιά έτσι πολύ ατένισα,
που πλήρης είναι αυτής η όρασής μου.
Γραμμές του σώματος. Κόκκινα χείλη. Μέλη ηδονικά.
Μαλλιά σαν από αγάλματα ελληνικά παρμένα·
πάντα έμορφα, κι αχτένιστα σαν είναι,
και πέφτουν, λίγο, επάνω στ' άσπρα μέτωπα.
Πρόσωπα της αγάπης, όπως τάθελεν
η ποίησής μου... μες στες νύχτες της νεότητός μου,
μέσα στες νύχτες μου, κρυφά, συναντημένα...

Εδώ δεν είμαι ο Κλέων που ακούσθηκα
στην Αλεξάνδρεια (όπου δύσκολα ξιπάζονται)
για τα λαμπρά μου σπίτια, για τους κήπους,
για τ' άλογα και για τ' αμάξια μου,
για τα διαμαντικά και τα μετάξια που φορούσα.
Άπαγε· εδώ δεν είμαι ο Κλέων εκείνος·
τα εικοσιοκτώ μου χρόνια να σβυσθούν.
Είμ' ο Ιγνάτιος, αναγνώστης, που πολύ αργά
συνήλθα· αλλ' όμως κ' έτσι δέκα μήνες έζησα ευτυχείς
μες στην γαλήνη και μες στην ασφάλεια του Χριστού.

Δεν τα ηύρα πιά ξανά - τα τόσο γρήγορα χαμένα...

τα ποιητικά τα μάτια, το χλωμό

το πρόσωπο... στο νύχτωμα του δρόμου...

Δεν τα ηύρα πιά - τ' αποκτηθέντα κατὰ τύχην όλως,

που έτσι εύκολα παραίτησα

και που κατόπιν με αγωνίαν ήθελα.

Τα ποιητικά τα μάτια, το χλωμό το πρόσωπο,

τα χείλη εκείνα δεν τα ηύρα πιά.

Η προθήκη του καπνοπωλείου

1917

Κοντά σε μια κατάφωτη προθήκη
καπνοπωλείου εστέκονταν, ανάμεσα σ' άλλους πολλούς.
Τυχαίως τα βλέμματά των συναντήθηκαν,
και την παράνομη επιθυμία της σαρκός των
εξέφρασαν δειλά, διστακτικά.
Έπειτα, ολίγα βήματα στο πεζοδρόμιο ανήσυχα -
ως που εμειδίασαν, κ' ένευσαν ελαφρώς.
Και τότε πια το αμάξι το κλεισμένο...
το αισθητικό πλησίασμα των σωμάτων·
τα ενωμένα χέρια, τα ενωμένα χείλη.

Εν μέρει για να εξακριβώσω μια εποχή,
 εν μέρει και την ώρα να περάσω,
 την νύχτα χθες πήρα μια συλλογή
 επιγραφών των Πτολεμαίων να διαβάσω.
 Οι άφθονοι έπαινοι κ' οι κολακείες
 εις όλους μοιάζουν. Ολοι είναι λαμπροί,
 ένδοξοι, κραταιοί, αγαθοεργοί·
 καθ' επιχείρησιν των σοφοτάτη.
 Αν πεις για τες γυναίκες της γενιάς, κι αυτές,
 όλες οι Βερενίκες κ' οι Κλεοπάτρες θαυμαστές.
 Όταν κατόρθωσα την εποχή να εξακριβώσω
 θάφινά το βιβλίο αν μια μνεία μικρή,
 κι ασήμαντη, του βασιλέως Καισαρίωνος
 δεν είλκυε την προσοχή μου αμέσως...
 Α, να, ήρθες συ με την αόριστη
 γοητεία σου. Στην ιστορία λίγες
 γραμμές μονάχα βρίσκονται για σένα,
 κ' έτσι πιο ελεύθερα σ' έπλασα μες στο νού μου.
 Σ' έπλασα ωραίο κ' αισθηματικό.
 Η τέχνη μου στο πρόσωπό σου δείνει
 μιαν ονειρώδη συμπαθητική εμορφιά.
 Και τόσο πλήρως σε φαντάσθηκα,
 που χθες την νύχτα αργά, σαν έσβυνεν
 η λάμπα μου -άφισα επίτηδες να σβύνει-
 εθάρρεψα που μπήκες μες στην κάμαρά μου,
 με φάνηκε που εμπρός μου στάθηκες ως θα ήσουν
 μες στην κατακτημένην Αλεξάνδρεια,
 χλωμός και κουρασμένος, ιδεώδης εν τη λύπη σου,
 ελπίζοντας ακόμη να σε σπλαχνισθούν
 οι φαύλοι - που ψιθύριζαν το «Πολυκαισαρίη»

Θυμήσου, σώμα...

1918

Σώμα, θυμήσου όχι μόνο το πόσο αγαπήθηκες,
όχι μονάχα τα κρεββάτια όπου πλάγιασες,
αλλά κ' εκείνες τες επιθυμίες που για σένα
γυάλιζαν μες στα μάτια φανερά,
κ' ετρέμανε μες στη φωνή -- και κάποιο
τυχαίον εμπόδιο τες ματαίωσε.
Τώρα που είναι όλα πια μέσα στο παρελθόν,
μοιάζει σχεδόν και στες επιθυμίες
εκείνες σαν να δόθηκες -- πώς γυάλιζαν,
θυμήσου, μες στα μάτια που σε κύτταζαν·
πώς έτρεμαν μες στη φωνή, για σε, θυμήσου, σώμα.

Ο Λάνης που αγάπησες εδώ δεν είναι, Μάρκε,
 στον τάφο που έρχεσαι και κλεις, και μένεις ώρες κι ώρες.
 Τον Λάνη που αγάπησες τον έχεις πιο κοντά σου
 στο σπίτι σου όταν κλείεσαι και βλέπεις την εικόνα,
 που αυτή κάπως διατήρησεν ό,τ' είχε που ν' αξίζει,
 που αυτή κάπως διατήρησεν ό,τ' είχες αγαπήσει.
 Θυμάσαι, Μάρκε, που έφερες από του ανθυπάτου
 το μέγαρον τον Κυρηναίο περίφημο ζωγράφο,
 και με τι καλλιτεχνικήν εκείνος πανουργία
 μόλις είδε τον φίλο σου κ' ήθελε να σας πείσει
 που ως Υάκινθον εξ άπαντος έπρεπε να τον κάμει
 (μ' αυτόν τον τρόπο πιο πολύ θ' ακούονταν η εικών του).
 Μα ο Λάνης σου δεν δάνειζε την εμορφιά του έτσι·
 και σταθερά εναντιωθείς είπε να παρουσιάσει
 όχι διόλου τον Υάκινθον, όχι κανέναν άλλον,
 αλλά τον Λάνη, υιό του Ραμετίχου, Αλεξανδρέα.

Τα χρόνια της νεότητός μου, ο ηδονικός μου βίος --
πώς βλέπω τώρα καθαρά το νόημά των.

Τι μεταμέλειες περιττές, τι μάταιες....

Αλλά δεν έβλεπα το νόημα τότε.

Μέσα στον έκλυτο της νεότητός μου βίο
μορφόνονταν βουλές της ποιήσεώς μου,
σχεδιάζονταν της τέχνης μου η περιοχή.

Γι' αυτό κ' η μεταμέλειες σταθερές ποτέ δεν ήσαν.

Κ' η αποφάσεις μου να κρατηθώ, ν' αλλάξω
διαρκούσαν δύο εβδομάδες το πολύ.

Δεν ανησύχησεν ο Νέρων όταν άκουσε
του Δελφικού Μαντείου τον χρησμό.
«Τα εβδομήντα τρία χρόνια να φοβάται».
Είχε καιρόν ακόμη να χαρεί.
Τριάντα χρονώ είναι. Πολύ αρκετή
είν' η διορία που ο θεός τον δίδει
για να φροντίσει για τους μέλλοντας κινδύνους.
Τώρα στη Ρώμη θα επιστρέψει κουρασμένος λίγο,
αλλά εξάίσια κουρασμένος από το ταξείδι αυτό,
που ήταν όλο μέρες απολαύσεως-
στα θέατρα, στους κήπους, στα γυμνάσια...
Των πόλεων της Αχαΐας εσπέρες...
Α των γυμνών σωμάτων η ηδονή προ πάντων...
Αυτά ο Νέρων. Και στην Ισπανία ο Γάλβας
κρυφά το στράτευμά του συναθροίζει και το ασκεί,
ο γέροντας ο εβδομήντα τριώ χρονώ.

Κλαίει το παλάτι, κλαίει ο βασιλεύς,
 απαρηγόρητος θρηνεί ο βασιλεύς Ηρώδης,
 η πολιτεία ολόκληρη κλαίει για τον Αριστόβουλο
 που έτσι άδικα, τυχαίως πνίχθηκε
 παίζοντας με τους φίλους του μες στο νερό.
 Κι όταν το μάθουνε και στ' άλλα μέρη,
 όταν επάνω στην Συρία διαδοθεί,
 κι από τους Έλληνες πολλοί θα λυπηθούν·
 όσοι ποιηταί και γλύπται θα πενθήσουν,
 γιατί είχαν ακουσθεί σ' αυτούς ο Αριστόβουλος,
 και ποια τους φαντασία για έφηβο ποτέ
 έφθασε τέτοιαν εμορφιά σαν του παιδιού αυτού·
 ποιο άγαλμα θεού αξιώθηκεν η Αντιόχεια
 σαν το παιδί αυτό του Ισραήλ.
 Οδύρεται και κλαίει η Πρώτη Πριγκιπέσσα·
 η μάνα του, η πιο μεγάλη Εβρέσσα.
 Οδύρεται και κλαίει η Αλεξάνδρα για την συμφορά.-
 Μα σαν βρεθεί μονάχη της αλλάζει ο καυμός της.
 Βογγά· φρενιάζει· βρίζει· καταριέται.
 Πώς την εγέλασαν! Πώς την φενάκισαν!
 Πώς επί τέλους έγινε ο σκοπός των!
 Το ρήμαζαν το σπίτι των Ασσυριανών.
 Πώς το κατόρθωσε ο κακούργος βασιλεύς·
 ο δόλιος, ο φαύλος, ο αλιτήριος.
 Πώς το κατόρθωσε. Τι καταχθόνιο σχέδιο
 που να μη νοιώσει κ' η Μαριάμμη τίποτε.
 Αν ένοιωθε η Μαριάμμη, αν υποπτεύονταν,
 θάβρισκε τρόπο το αδέρφι της να σώσει·
 βασίλισσα είναι τέλος, θα μπορούσε κάτι.
 Πώς θα θριαμβεύουν τώρα και θα χαίρονται κρυφά
 οι μοχθηρές εκείνες, Κύπρος και Σαλώμη·
 οι πρόστυχες γυναίκες Κύπρος και Σαλώμη.-
 Και νάναι ανίσχυρη, κι αναγκασμένη
 να κάνει που πιστεύει τες ψευτιές των·
 να μη μπορεί προς τον λαό να πάγει,
 να βγει και να φωνάζει στους Εβραίους,
 να πει, να πει πώς έγινε το φονικό.

Νέος, εἴκοσι οὐκ ἔτι ἐτῶν, με πλοῖον τήνιον
ἐφθάσε εἰς τοῦτο τὸ συριακὸν ἐπίνειον
ὁ Εὐμης, με τὴν πρόθεσιν νὰ μάθῃ μυροπώλης.
Ὅμως ἀρρώστησε εἰς τὸν πλοῦν. Καὶ μόλις
ἀπεβιβάσθη, πέθανε. Ἡ ταφή του, πτωχοτάτη,
ἐγίν' ἐδῶ. Ὀλίγες ὥρες πρὶν πεθάνει καὶ
ψιθύρισε γιὰ «οἰκίαν», γιὰ «πολὺ γέροντας γονεῖς».
Μὰ ποιοὶ ἦσαν οὗτοι δὲν ἐγνώριζε κανεὶς,
μήτε ποῖα ἡ πατρὶς του μεσ τὸ μέγα πανελλήνιον.
Καλλίτερα. Γιατὶ ἐτσι ἐνῶ
κείται νεκρὸς σ' αὐτὸ τὸ ἐπίνειον,
θα τὸν ἐλπίζουν πάντα οἱ γονεῖς τοῦ ζωντανό.

Αιμιλιανός Μονάη, Αλεξανδρεὺς,

628-655 μ.Χ.

1918

Με λόγια, με φυσιογνωμία, και με τρόπους
μια εξαίρετη θα κάμω πανοπλία·
και θ' αντικρύζω ἔτσι τους κακούς ανθρώπους
χωρίς να ἔχω φόβον ἢ αδυναμία.

Θα θέλουν να με βλάψουν. Αλλά δεν θα ξέρει
κανείς απ' ὅσους θα με πλησιάζουν
πού κείνται η πληγές μου, τα τρωτά μου μέρη,
κάτω από τα ψεύδη που θα με σιεπάζουν. -

Ρήματα της καυχήσεως του Αιμιλιανού Μονάη.
Ἄραγε νάκαμε ποτέ την πανοπλία αυτή;
Εν πάσῃ περιπτώσει, δεν την φόρεσε πολύ.
Εἴκοσι ἐπτά χρονῶ, στην Σικελία πέθανε.

Δώδεκα και μισή. Γρήγορα πέρασεν η ώρα
απ' τες εννιά που άναψα την λάμπα,
και κάθησα εδώ. Καθόμουν χωρίς να διαβάζω,
και χωρίς να μιλώ. Με ποιόνα να μιλήσω
κατάμονος μέσα στο σπίτι αυτό.
Το είδωλον του νέου σώματός μου,
απ' τες εννιά που άναψα την λάμπα,
ήλθε και με ήυρε και με θύμησε
κλειστές κάμαρες αρωματισμένες,
και περασμένην ηδονή - τι τολμηρή ηδονή!
Κ' επίσης μ' έφερε στα μάτια εμπρός,
δρόμους που τώρα έγιναν αγνώριστοι,
κέντρα γεμάτα κίνησι που τέλεψαν,
και θέατρα και καφενεία που ήσαν μια φορά.
Το είδωλον του νέου σώματός μου
ήλθε και μ' έφερε και τα λυπητερά·
πένθη της οικογένειας, χωρισμοί,
αισθήματα δικών μου, αισθήματα
των πεθαμένων τόσο λίγο εκτιμηθέντα.
Δώδεκα και μισή. Πως πέρασεν η ώρα.
Δώδεκα και μισή. Πως πέρασαν τα χρόνια.

Χθες περπατώντας σε μια συνοικία
απόκεντρη, πέρασα κάτω από το σπίτι
που έμπαινα σαν ήμουν νέος πολύ.
Εκεί το σώμα μου είχε λάβει ο Έρωτας
με την εξάισια του ισχύον.

Και χθές

σαν πέρασ' απ' τον δρόμο τον παληό,
αμέσως ωραϊσθηκαν απ' την γοητεία του έρωτος
τα μαγαζιά, τα πεζοδρόμια, η πέτρες,
και τοίχοι, και μπαλκόνια, και παράθυρα·
τίποτε άσχημο δεν έμεινε εκεί.

Και καθώς στέκομουν, κ' εκύτταζα την πόρτα,
και στέκομουν, κ' εβράδυνα κάτω απ' το σπίτι,
η υπόστασίς μου όλη απέδιδε
την φυλαχθείσα ηδονική συγκίνησι.

Το διπλανό τραπέζι

1918

Θάναι μόλις είκοσι δυο ετών.

Κι όμως εγώ είμαι βέβαιος που, σχεδόν τα ίσα
χρόνια προτήτερα, το ίδιο σώμα αυτό το απήλαυσα.

Δεν είναι διόλου έξαψις ερωτισμού.

Και μοναχά προ ολίγου μπήκα στο καζίνο·

δεν είχα ούτε ώρα για να πιω πολύ.

Το ίδιο σώμα εγώ το απήλαυσα.

Κι αν δεν θυμούμαι, που - ένα ξέχασμά μου δεν σημαίνει.

Α τώρα, να, που κάθησε στο διπλανό τραπέζι

γνωρίζω κάθε κίνησι που κάμνει - κι απ' τα ρούχα κάτω

γυμνά τ' αγαπημένα μέλη ξαναβλέπω.

Την κάμαρην αυτή, πόσο καλά την ξέρω.
Τώρα νοικιάζονται κι αυτή κ' η πλαγινή
για εμπορικά γραφεία. Όλο το σπίτι έγινε
γραφεία μεσιτών, κ' εμπόρων, κ' Εταιρείες.
Α η κάμαρη αυτή, τι γνώριμη που είναι.
Κοντά στην πόρτα εδώ ήταν ο καναπές,
κ' εμπρός του ένα τουρκικο χαλί·
σιμά το ράφι με δυο βάζα κίτρινα.
Δεξιά· όχι, αντικρύ, ένα ντολάπι με καθρέφτη.
Στη μέση το τραπέζι όπου έγγραφε·
κ' οι τρεις μεγάλες ψάθινες καρέγλες.
Πλάϊ στο παράθυρο ήταν το κρεβάτι
που αγαπηθήκαμε τόσες φορές.
Θα βρίσκονται ακόμη τα καϋμένα πουθενά.
Πλάϊ στο παράθυρο ήταν το κρεβάτι·
ο ήλιος του απογεύματος τώφθανε ως τα μισά.
... Απόγευμα η ώρα τέσσερες, είχαμε χωρισθεί
για μια εβδομάδα μόνο... Αλλοίμονον,
η εβδομάς εκείνη έγινε παντοτινή.

«... Ν' αγαπηθεί ακόμη περισσότερο
 η ηδονή που νοσηρώς και με φθορά αποκτάται·
 σπάνια το σώμα βρίσκοντας που αισθάνεται όπως θέλει αυτή -
 που νοσηρώς και με φθορά, παρέχει
 μιαν έντασιν ερωτική, που δεν γνωρίζει η υγεία...»

Απόσπασμα από μιαν επιστολή
 του νέου Ιμένου (εκ πατριϊκών) διαβοήτου
 εν Συρακούσαις επί ασωτία,
 στους άσωτους καιρούς του τρίτου Μιχαήλ.

Ζωγράφος και ποιητής, δρομεύς και δισκοβόλος,
σαν Ενδυμίων έμορφος, ο Ιάνθης Αντωνίου.

Από οικογένειαν φίλην της Συναγωγής.

«Η τιμιότερές μου μέρες είν' εκείνες
που την αισθητική αναζήτησιν αφίνω,
που εγκαταλείπω τον ωραίο και σκληρόν ελληνισμό,
με την κυρίαρχη προσήλωσι
σε τέλεια καμωμένα και φθαρτά άσπρα μέλη.

Και γένομαι αυτός που θα ήθελα
πάντα να μένω· των Εβραίων, των ιερών Εβραίων, ο υιός.»

Ένθερμη λίαν η δήλωσις του. «Πάντα
να μένω των Εβραίων, των ιερών Εβραίων -»

Όμως δεν έμενε τοιούτος διόλου.

Ο Ηδονισμός κ' η Τέχνη της Αλεξανδρείας
αφροσιωμένο τους παιδί τον είχαν.

Η ώρα μια την νύχτα θάτανε,
 ή μιάμισυ.
 Σε μια γωνιά του καπηλειού·
 πίσω απ' το ξύλινο το χώρισμα.
 Εκτός ημών των δυό το μαγαζί όλως διόλου άδειο.
 Μια λάμπα πετρελαίου μόλις το φώτιζε.
 Κοιμούντανε, στην πόρτα, ο αγρυπνισμένος υπηρέτης.
 Δεν θα μας έβλεπε κανείς. Μα κιόλας
 είχαμε εξαφθεί τόσο πολύ,
 που γίναμε ακατάλληλοι για προφυλάξεις.
 Τα ενδύματα μισανοίχθησαν - πολλά δεν ήσαν
 γιατί επύρωνε θεός Ιούλιος μήνας.
 Σάρκας απόλαυσις ανάμεσα
 στα μισανοιγμένα ενδύματα·
 γρήγορο σάρκας γύμνωμα - που το ίνδαλμά του
 είκοσι έξη χρόνους διάβηκε· και τώρα ήλθε
 να μείνει μες στην ποίησιν αυτή.

Κάθε του προσδοκία βγήκε λανθασμένη!

Φαντάζονταν έργα να κάμει ξακουστά,
να παύσει την ταπείνωσι που απ' τον καιρό της μάχης
της Μαγνησίας την πατρίδα του πιέζει.

Να γίνει πάλι κράτος δυνατό η Συρία,
με τους στρατούς της, με τους στόλους της,
με τα μεγάλα κάστρα, με τα πλούτη.

Υπέφερε, πικραίνονταν στην Ρώμη
σαν ένοιωθε στες ομιλίες των φίλων του,
της νεολαίας των μεγάλων οίκων,
μες σ' όλην την λεπτότητα και την ευγένεια
που έδειχναν σ' αυτόν, του βασιλέως
Σελεύκου Φιλοπάτορος τον υιό -
σαν ένοιωθε που όμως πάντα υπήρχε μια κρυφή
ολιγωρία για τες δυναστείες τες ελληνίζουσες·
που ξέπεσαν, που για τα σοβαρά έργα δεν είναι,
για των λαών την αρχηγία πολύ ακατάλληλες.
Τραβιούνταν μόνος του, κι αγανακτούσε, κι όμνυε
που όπως τα θαρρούν διόλου δεν θάναι·
ιδού που έχει θέλησιν αυτός·
θ' αγωνισθεί, θα κάμει, θ' ανυψώσει.

Αρκεί να βρει έναν τρόπο στην Ανατολή να φθάσει,
να κατορθώσει να ξεφύγει από την Ιταλία -
κι όλην αυτήν την δύναμι που έχει
μες στην ψυχή του, όλην την ορμήν
αυτή θα μεταδώσει στον λαό.

Α στην Συρία μονάχα να βρεθεί!

Έτσι μικρός απ' την πατρίδα έφυγε
που αμυδρώς θυμούνταν την μορφή της.
Μα μες στην σκέψη του την μελετούσε πάντα
σαν κάτι ιερό που προσκυνώντας το πλησιάζεις,
σαν οπτασία τόπου ωραίου, σαν όραμα
ελληνικών πόλεων και λιμένων.-

Και τώρα;

Τώρα απελπισία και καϋμός.
Είχανε δίκιο τα παιδιά στην Ρώμη.
Δεν είναι δυνατόν να βασταχθούν η δυναστείες
που έβγαλε η Κατάκτησις των Μακεδόνων.

Αδιάφορον: επάσχισεν αυτός,
όσο μπορούσεν αγωνίσθηκε.
Και μες στην μαύρη απογοήτευσί του,
ένα μονάχα λογαριάζει πια
με υπερηφάνειαν· που, κ' εν τη αποτυχία του,
την ίδιαν ακατάβλητην ανδρεία στον κόσμο δείχνει.

Τ' άλλα - ήσαν όνειρα και ματαιοπονίες.
Αυτή η Συρία - σχεδόν δεν μοιάζει σαν πατρίς του,
αυτή είν' η χώρα του Ηρακλείδη και του Βάλα.

Τον μοιάζει βέβαια η μικρή αυτή,
με το μολύβι απεικόνισίς του.

Γρήγορα καμωμένη, στο κατάστρωμα του πλοίου·
ένα μαγευτικό απόγευμα.
Το Ιόνιον Πέλαγος ολόγυρά μας.

Τον μοιάζει. Όμως τον θυμούμαι σαν πιο έμορφο.
Μέχρι παθήσεως ήταν αισθητικός,
κι αυτό εφώτιζε την έκφρασί του.
Πιο έμορφος με φανερώνεται
τώρα που η ψυχή μου τον ανακαλεί, απ' τον Καιρό.

Απ' τον Καιρό. Είν' όλ' αυτά τα πράγματα πολύ παληά -
το σκίτσο, και το πλοίο, και το απόγευμα.

«Πού απεσύρθηκε, πού εχάθηκε ο Σοφός;
Έπειτ' από τα θαύματά του τα πολλά,
την φήμη της διδασκαλίας του
που διεδόθηκεν εις τόσα έθνη
εκρύφθηκ' αίφνης και δεν έμαθε κανείς
με θετικότητα τι έγινε
(ουδέ κανείς ποτέ είδεν τάφον του).
Έβγαλαν μερικοί πως πέθανε στην Έφεσο.
Δεν τόγραψεν ο Δάμις όμως· τίποτε
για θάνατο του Απολλωνίου δεν έγγραψεν ο Δάμις.
Άλλοι είπανε πως έγινε άφαντος στην Λίνδο.
Ή μήπως είν' εκείν' η ιστορία
αληθινή, που ανελήφθηκε στην Κρήτη,
στο αρχαίο της Δικτύνης ιερών.-
Αλλ' όμως έχουμε την θαυμασία,
την υπερφυσικήν εμφάνισί του
εις έναν νέον σπουδαστή στα Τύανα.-
Ίσως δεν ήλθεν ο καιρός για να επιστρέψει,
για να φανερωθεί στον κόσμο πάλι·
ή μεταμορφωμένος, ίσως, μεταξύ μας

γυρίζει αγνώριστος.- Μα θα ξαναφανερωθεί
ως ήτανε, διδάσκοντας τα ορθά· και τότε βέβαια
θα επαναφέρει την λατρεία των θεών μας,
και τες καλαίσθητες ελληνικές μας τελετές.»

Έτσι ερέμβαζε στην πενιχρή του κατοικία -
μετά μια ανάγνωσι του Φιλοστράτου
«Τα ες τον Τυανέα Απολλώνιον» -
ένας από τους λίγους εθνικούς,
τους πολύ λίγους που είχαν μείνει. Άλλωστε - ασήμαντος
άνθρωπος και δειλός - στο φανερόν
έκανε τον Χριστιανό κι αυτός κ' εκκλησιάζονταν.
Ήταν η εποχή καθ' ήν βασίλευεν,
εν άκρα ευλαβεία, ο γέρων Ιουστίνος,
κ' η Αλεξάνδρεια, πόλις θεοσεβής,
αθλίους ειδωλολάτραις αποστρέφονταν.

Ο ηθοποιός που έφεραν για να τους διασκεδάσει
 απήγγειλε και μερικά επιγράμματα εκλεκτά.
 Η αίθουσα άνοιγε στον κήπο επάνω
 κ' είχε μιαν ελαφρά ευωδία ανθέων
 που ενώνονταν με τα μυρωδικά
 των πέντε αρωματισμένων Σιδωνίων νέων.
 Διαβάσθηκαν Μελέαγρος, και Κριναγόρας, και Ριανός.
 μα σαν απήγγειλεν ο ηθοποιός,
 «Αισχύλον Ευφορίωνος Αθηναίων τόδε κεύθει»-
 (τονίζοντας ίσως υπέρ το δέον
 το «αλικήν δ' ευδόκιμον», το «Μαραθώνιον άλσος»),
 πετάχθηκεν ευθύς ένα παιδί ζωηρό,
 φανατικό για γράμματα, και φώναζε:
 «Α δεν μ' αρέσει το τετράστιχον αυτό.
 Εκφράσεις τοιούτου είδους μοιάζουν κάπως σαν λειποψυχίες.
 Δόσε -κηρύττω- στο έργον σου όλην την δύναμί σου,
 όλην την μέριμνα, και πάλι το έργον σου θυμήσου
 μες στην δοκιμασίαν, ή όταν η ώρα σου πια γέρνει.
 Έτσι από σένα περιμένω κι απαιτώ.
 Κι όχι απ' τον νου σου ολότελα να βγάλεις
 της Τραγωδίας τον Λόγο τον λαμπρό-
 τι Αγαμέμνονα, τι Προμηθέα θαυμαστό,
 τι Ορέστου, τι Κασσάνδρας παρουσίες,
 τι Επτά επί Θήβας - και για μνήμη σου να βάλεις
 μόνο που μες στων στρατιωτών τες τάξεις, τον σωρό
 πολέμησες και συ τον Δάτι και τον Αρταφέρνη».

Ένα κερί αρκεί. Το φως του το αμυδρό
αρμόζει πιο καλά, θάναι πιο συμπαθές
σαν έρθουν της Αγάπης, σαν έρθουν η Σκιές.

Ένα κερί αρκεί. Η κάμαρη απόψε
να μη έχει φως πολύ. Μέσα στην ρέμβην όλως
και την υποβολή, και με το λίγο φως -
μέσα στην ρέμβην έτσι θα οραματισθώ
για νάρθουν της Αγάπης, για νάρθουν η Σκιές.

Ο ποιητής Φερνάζης το σπουδαίον μέρος
του επικού ποιήματός του κάμνει.

Το πώς την βασιλεία των Περσών
παρέλαβε ο Δαρείος Υστάσπου. (Από αυτόν
κατάγεται ο ένδοξός μας βασιλεύς,
ο Μιθριδάτης, Διόνυσος κ' Ευπάτωρ). Αλλ' εδώ
χρειάζεται φιλοσοφία· πρέπει ν' αναλύσει
τα αισθήματα που θα είχεν ο Δαρείος:
ίσως υπεροψίαν και μέθην· όχι όμως - μάλλον
σαν κατανόησι της ματαιότητος των μεγαλείων.
Βαθέως σκέπτεται το πράγμα ο ποιητής.

Αλλά τον διακόπτει ο υπηρέτης του που μπαίνει
τρέχοντας, και την βαρυσήμαντην είδησι αγγέλλει.
Ἄρχισε ο πόλεμος με τους Ρωμαίους.
Το πλείστον του στρατού μας πέρασε τα σύνορα.

Ο ποιητής μένει ενεός. Τι συμφορά!
Πού τώρα ο ένδοξός μας βασιλεύς,
ο Μιθριδάτης, Διόνυσος κ' Ευπάτωρ,

μ' ελληνικά ποιήματα ν' ασχοληθεί.

Μέσα σε πόλεμο - φαντάσου, ελληνικά ποιήματα.

Αδημονεί ο Φερνάζης. Ατυχία!

Εκεί που το είχε θετικό με τον «Δαρείο»

ν' αναδειχθεί, και τους επικριτάς του,

τους φθονερούς, τελειωτικά ν' αποστομώσει.

Τι αναβολή, τι αναβολή στα σχέδιά του.

Και νάταν μόνο αναβολή, πάλι καλά.

Αλλά να δούμε αν έχουμε κι ασφάλεια

στην Αμισό. Δεν είναι πολιτεία εκτάκτως οχυρή.

Είναι φρικτότατοι εχθροί οι Ρωμαίοι.

Μπορούμε να τα βγάλουμε μ' αυτούς,

οι Καππαδόκες; Γένεται ποτέ;

Είναι να μετρηθούμε τώρα με τες λεγεώνες;

Θεοί μεγάλοι, της Ασίας προστάται, βοηθήστε μας.-

Όμως μες σ' όλη του την ταραχή και το κακό,

επίμονα κ' η ποιητική ιδέα πάει κ' έρχεται -

το πιθανότερο είναι, βέβαια, υπεροψίαν και μέθην·

υπεροψίαν και μέθην θα είχεν ο Δαρείος.

Στον πρόλογο της Αλεξιάδος της θρηνεί,
για την χηρεία της η Άννα Κομνηνή.

Εις ίλιγγον είν' η ψυχή της. «Και
ρείθροις δακρύων», μας λέγει, «περιτέγγω
τους οφθαλμούς..... Φευ των κυμάτων» της ζωής της,
«φευ των επαναστάσεων». Την καίει η οδύνη
«μέχρις οστέων και μυελών και μερισμού ψυχής».

Όμως η αλήθεια μοιάζει που μια λύπη μόνην
καιρίαν εγνώρισεν η φίλαρχη γυναίκα·
έναν καϋμό βαθύ μονάχα είχε
(κι ας μην τ' ομολογεί) η αγέρωχη αυτή Γραικιά,
που δεν κατάφερε, μ' όλην την δεξιότητά της,
την Βασιλείαν ν' αποκτήσει· μα την πήρε
σχεδόν μέσ' απ' τα χέρια της ο προπετής Ιωάννης.

Βυζαντινός Ἀρχων, Εξόριστος,

Στιχουργών

1921

Οι ελαφροί ας με λένουν ελαφρόν.
Στα σοβαρά πράγματα ήμουν πάντοτε
επιμελέστατος. Και θα επιμείνω,
ότι κανείς καλλίτερά μου δεν γνωρίζει
Πατέρα ή Γραφάς, ή τους Κανόνες των Συνόδων.
Εις κάθε αμφιβολίαν του ο Βοτανειάτης,
εις κάθε δυσκολίαν στα εκκλησιαστικά,
εμένα συμβουλεύονταν, εμένα πρώτον.
Αλλά εξόριστος εδώ (να όψεται η κακεντρεχής
Ειρήνη Δούκαινα), και δεινώς ανιών,
ουδόλως άτοπον είναι να διασκεδάζω
εξάστιχα κι οκτάστιχα ποιών -
να διασκεδάζω με μυθολογήματα
Ερμού, και Απόλλωνος, και Διονύσου,
ή ηρώων της Θεσσαλίας και της Πελοποννήσου·
και να συνθέτω ιάμβους ορθοτάτους,
όπως - θα μ' επιτρέψετε να πω - οι λόγιοι
της Κωνσταντινουπόλεως δεν ξέρουν να συνθέσουν.
Αυτή η ορθότης, πιθανόν, είν' η αιτία της μομφής.

Η εκπλήρωση της έγκνομής των ηδονής
έγινεν. Απ' το στρώμα σηκωθήκαν,
και βιαστικά ντύνονται χωρίς να μιλούν.
Βγαίνουνε χωριστά, κρυφά απ' το σπίτι· και καθώς
βαδίζουνε κάπως ανήσυχα στον δρόμο, μοιάζει
σαν να υποψιάζονται που κάτι επάνω των προδίδει
σε τι είδους κλίνην έπεσαν προ ολίγου.
Πλην του τεχνίτου πώς εκέρδισε η ζωή.
Αύριο, μεθαύριο, ή μετά χρόνια θα γραφούν
οι στίχ' οι δυνατοί που εδώ ήταν η αρχή των.

Α δεν συγχίζομαι που έσπασε μια ρόδα
του αμαξιού, και που έχασα μια αστεία νίκη.
Με τα καλά κρασιά, και μες στα ωραία ρόδα
την νύχτα θα περάσω. Η Αντιόχεια με ανήκει.
Είμαι ο νέος ο πιο δοξαστός.
Του Βάλα είμ' εγώ η αδυναμία, ο λατρευτός.
Αύριο, να δεις, θα πουν πως ο αγών δεν έγινε σωστός.
(Μα αν ήμουν ακαλαίσθητος, κι αν μυστικά το είχα προστάξει -
θάβγαζαν πρώτο, οι κόλακες, και το κουτσό μου αμάξι).

Μελαγχολία του Ιάσονος Κλεάνδρου·

ποιητού εν Κομμαγενή· 595 μ.Χ.

1921

Το γήρασμα του σώματος και της μορφής μου
είναι πληγή από φρικτό μαχαίρι.

Δεν έχω εγκαρτέρησι καμιά.

Εις σε προστρέχω Τέχνη της Ποιήσεως,
που κάπως ξέρεις από φάρμακα·
νάρκης του άλγους δοκιμές, εν Φαντασία και Λόγω.

Είναι πληγή από φρικτό μαχαίρι.-

Τα φάρμακα σου φέρε Τέχνη της Ποιήσεως,
που κάμνουνε - για λίγο - να μη νοιώθεται η πληγή.

Το θέμα, ο Χαρακτήρ του Δημαράτου,
που τον επρότεινε ο Πορφύριος, εν συνομιλία,
έτσι το εξέφρασεν ο νέος σοφιστής
(σκοπεύοντας, μετά, ρητορικώς να το αναπτύξει).

«Πρώτα του βασιλέως Δαρείου, κ' έπειτα
του βασιλέως Ξέρξη ο αυλικός·
και τώρα με τον Ξέρξη και το στράτευμά του,
να επί τέλους θα δικαιωθεί ο Δημάρατος.

»Μεγάλη αδικία τον έγινε.

Ήταν του Αρίστωνος ο υιός. Αναίσχυντα
εδωροδόκησαν οι εχθροί του το μαντεϊόν.
Και δεν τους έφθασε που τον εστέρησαν την βασιλεία,
αλλ' όταν πια υπέκυψε, και το απεφάσισε
να ζήσει μ' εγκαρτέρησιν ως ιδιώτης,
έπρεπ' εμπρός και στον λαό να τον προσβάλουν,
έπρεπε δημοσία να τον ταπεινώσουν στην γιορτή.

»Όθεν τον Ξέρξη με πολύν ζήλον υπηρετεί.

Με τον μεγάλο Περσικό στρατό,
κι αυτός στην Σπάρτη θα ξαναγυρίσει·
και βασιλεύς σαν πριν, πως θα τον διώξει
αμέσως, πως θα τον εξευτελίσει
εκείνον τον ραδιούργον Λεωτυχίδη.

»Κ' η μέρες του περνούν γεμάτες μέριμνα·
να δίδει συμβουλές στους Πέρσας, να τους εξηγεί
το πως να κάμουν για να κατακτήσουν την Ελλάδα.

»Πολλές φροντίδες, πολλή σκέψις και για τούτο
είν' έτσι ανιαρές του Δημαράτου η μέρες·
πολλές φροντίδες, πολλή σκέψις και για τούτο
καμιά στιγμή χαράς δεν έχει ο Δημάρατος·
γιατί χαρά δεν είν' αυτό που αισθάνεται
(δεν είναι· δεν το παραδέχεται·
πώς να το πει χαρά; εικορυφώθ' η δυστυχία του)
όταν τα πράγματα τον δείχνουν φανερά
που οι Έλληνες θα βγούνε νικηταί.»

Κάθομαι και ρεμβάζω.	Επιθυμίες κ' αισθήσεις
εικόμισα εις την Τέχνην -	κάτι μισοειδωμένα,
πρόσωπα ή γραμμές·	ερώτων ατελών
κάτι αβέβαιες μνήμες.	Ας αφεθώ σ' αυτήν.
Ξέρει να σχηματίσει	Μορφήν της Καλλονής·
σχεδόν ανεπαισθήτως	τον βίον συμπληρούσα,
συνδυάζουσα εντυπώσεις,	συνδυάζουσα τες μέρες.

Από την σχολήν

του περιωνύμου φιλοσόφου

1921

Έμεινε μαθητής του Αμμωνίου Σακκά δυο χρόνια·
αλλά βαρέθηκε και την φιλοσοφία και τον Σακκά.

Κατόπι μπήκε στα πολιτικά.

Μα τα παραιτήσεν. Ήταν ο Έπαρχος μωρός·
κ' οι πέριξ του ξόανα επίσημα και σοβαροφανή·
τρισβάρβαρα τα ελληνικά των, οι άθλιοι.

Την περιέργειάν του είλκυσε
κομμάτ' η Εκκλησία· να βαπτισθεί
και να περάσει Χριστιανός. Μα γρήγορα
την γνώμη του άλλαξε. Θα κάκιωνε ασφαλώς
με τους γονείς του, επιδεικτικά εθνικούς·
και θα του έπαυαν -πράγμα φρικτόν-
ευθύς τα λίαν γενναία δοσίματα.

Έπρεπεν όμως και να κάμει κάτι. Έγινε ο θαμών
των διεφθαρμένων οίκων της Αλεξανδρείας,
κάθε κρυφού καταγωγίου κραιπάλης.

Η τύχη του εφάν' εις τούτο ευμενής·
τον έδωσε μορφήν εις άκρον ευειδή.
Και χαίρονταν την θείαν δωρεάν.

Τουλάχιστον για δέκα χρόνια ακόμη
η καλλονή του θα διαρκούσεν. Έπειτα -
ίσως εις νέου στον Σακιά να πήγαινε.
Κι αν εν τω μεταξύ απέθνησκεν ο γέρος,
πήγαινε σ' άλλου φιλοσόφου ή σοφιστού·
πάντοτε βρίσκεται κατάλληλος κανείς.

Ή τέλος, δυνατόν και στα πολιτικά
να επέστρεφεν -αξιεπαίνως ενθυμούμενος
τες οικογενειακές του παραδόσεις,
το χρέος προς την πατρίδα, κι άλλα ηχηρά παρόμοια.

Εις τον κρατήρα αυτόν από αγνόν ασήμι -
 που για του Ηρακλείδη έγινε την οικία,
 ένθα καλαισθησία πολλή επικρατεί -
 ιδού άνθη κομψά, και ρύακες, και θυμοί,
 κ' έθεσα εν τω μέσω έναν ωραίον νέον,
 γυμνόν, ερωτικόν· μες στο νερό την κνήμη
 την μια του έχει ακόμη.- Ικέτευσα, ω μνήμη,
 να σ' εύρω βοηθόν αρίστην, για να κάμω
 του νέου που αγαπούσα το πρόσωπον ως ήταν.
 Μεγάλη η δυσκολία απέβη επειδή
 ως δέκα πέντε χρόνια πέρασαν απ' την μέρα
 που έπεσε, στρατιώτης, στις Μαγνησίας την ήτταν.

Υπέρ της Αχαϊκῆς Συμπολιτείας
πολεμήσαντες

1922

Ανδρείοι σεις που πολεμήσατε και πέσατ' ευκλεώς·
τους πανταχού νικήσαντας μη φοβηθέντες.
Ἄμωμοι σεις, αν ἔπταισαν ὁ Δῖαιος καὶ ὁ Κριτόλαος.
Ὅταν θέλουν οἱ Ἕλληγες νὰ καυχηθοῦν,
«Τέτοιους βγάζει τὸ ἔθνος μας» θὰ λένε
γὰρ σὰς. Ἐτσι θαυμάσιος θάναι ὁ ἐπαινὸς σὰς. --

Εγρᾶφη ἐν Αλεξανδρεῖα ὑπὸ Αχαιοῦ·
ἐβδομον ἔτος Πτολεμαίου, Λαθύρου.

Ο νέος Αντιοχεύς είπε στον βασιλέα,
«Μες την καρδιά μου πάλλει μια προσφιλῆς ἐλπίς·
οι Μακεδόνες πάλι, Αντίοχε Επιφανή,
οι Μακεδόνες εἶναι μες στην μεγάλη πάλη.
"Ἄς ἦταν να νικήσουν - και σ' ὅποιον θέλει δίδω
τον λέοντα και τους ἵππους, τον Πάνα ἀπὸ κοράλλι,
και το κομψὸ παλάτι, και τους ἐν Τύρῳ κήπους,
κι ὅσ' ἄλλα μ' ἔχεις δώσει, Αντίοχε Επιφανή.»

Ἵσως να συγκινήθη κομμάτι ο βασιλεὺς.
Μα πάραυτα θυμῆθη πατέρα κι ἀδελφόν,
καί μήτε ἀπεκρίθη. Μπορούσε ωτακουστής
να ἐπαναλάβει κάτι.- Ἄλλωστε, ὡς φυσικόν,
ταχέως ἐπῆλθε εἰς Πύδναν ἡ ἀπαισία λήξις.

Σ' ένα βιβλίο παλιό -περίπου εκατό ετών-
 ανάμεσα στα φύλλα του λησμονημένη,
 ηύρα μιάν υδατογραφία άνευ υπογραφής.
 Θάταν το έργον καλλιτέχνου λίαν δυνατού.
 Έφερ' ως τίτλον, «Παρουσίασις του Έρωτος».
 Πλήν μάλλον ήρμοζε, «- του έρωτος των άκρως αισθητών».
 Γιατί ήταν φανερό σαν έβλεπες το έργον
 (εύκολα νοιώθονταν η ιδέα του καλλιτέχνου)
 που για όσους αγαπούνε κάπως υγιεινά,
 μες στ' οπωσδήποτε επιτετραμμένον μένοντες,
 δεν ήταν προωρισμένος ο έφηβος
 της ζωγραφιάς - με καστανά, βαθύχροα μάτια·
 με του προσώπου του την εκλεκτή εμορφιά,
 την εμορφιά των ανωμάτων έλξεων·
 με τα ιδεώδη χείλη του που φέρνουνε
 την ηδονή εις αγαπημένο σώμα·
 με τα ιδεώδη μέλη του πλασμένα για κρεββάτια
 που αναίσχυντα τ' αποκαλεί η τρεχάμενη ηθική.

Τον έχασ' εντελώς. Και τώρα πια ζητεί
στα χείλη καθενός καινούριου εραστή
τα χείλη τα δικά του· στην ένωσι με κάθε
καινούριον εραστή ζητεί να πλανηθεί
πως είναι ο ίδιος νέος, πως δίδεται σ' εκείνον.

Τον έχασ' εντελώς, σαν να μη υπήρχε καν.
Γιατί ήθελε -είπ' εκείνος- ήθελε να σωθεί
απ' την στιγματισμένη, την νοσηρά ηδονή·
απ' την στιγματισμένη, του αίσχους ηδονή.
Ήταν καιρός ακόμη- ως είπε- να σωθεί.

Τον έχασ' εντελώς, σαν να μη υπήρχε καν.
Από την φαντασίαν, από τες παραισθήσεις
στα χείλη άλλων νέων τα χείλη του ζητεί·
γυρεύει να αισθανθεί ξανά τον έρωτά του.

«Ορών ουν πολλήν μεν ολιγωρίαν ούσαν
ημίν προς τους θεούς» - λέγει με ύφος σοβαρόν.
Ολιγωρίαν. Μα τι περίμενε λοιπόν;
Όσο ήθελεν ας έκαμνεν οργάνωσι θρησκευτική,
όσο ήθελεν ας έγγραφε στον αρχιερέα Γαλατίας,
ή εις άλλους τοιούτους, παροτρύνων κι οδηγών.
Οι φίλοι του δεν ήσαν Χριστιανοί·
αυτό ήταν θετικόν. Μα δεν μπορούσαν κιόλας
να παίζουν σαν κι αυτόνα (τον Χριστιανομαθημένο)
με σύστημα καινούριας εκκλησίας,
αστείων και στην σύλληψι και στην εφαρμογή.
Έλληνες ήσαν επί τέλους. Μηδέν άγαν, Αύγουστε.

Επιτύμβιον Αντιόχου,
βασιλέως Κομμαγηνής

1923

Μετά που επέστρεψε, περίλυπη, απ' την κηδεία του,
η αδελφή του εγκρατώς και πράως ζήσαντος,
του λίαν εγγραμμάτου Αντιόχου, βασιλέως
Κομμαγηνής, ήθελ' ένα επιτύμβιον γι' αυτόν.
Κι ο Εφέσιος σοφιστής Καλλίστρατος - ο κατοικιών
συχνά εν τω κρατιδίω της Κομμαγηνής,
κι από τον οίκον τον βασιλικόν
ασμένως κ' επανειλημμένως φιλοξενηθείς-
το έγγραψε, τη υποδείξει Σύρων αυλικών,
και το έστειλε εις την γραίαν δέσποιναν.

«Του Αντιόχου του ευεργέτου βασιλέως
να υμνηθεί επαξίως, ω Κομμαγηνοί, το κλέος.
Ήταν της χώρας κυβερνήτης προνοητικός.
Υπήρξε δίκαιος, σοφός, γενναίος.
Υπήρξεν έτι το άριστον εκείνο, Ελληνικός -
ιδιότητα δεν έχ' η ανθρωπότης τιμιότεραν·
εις τους θεούς ευρίσκονται τα πέραν.»

Πολίτου εντίμου υἱός- προ πάντων, ευειδής
ἐφηβος του θεάτρου, ποικίλως αρεστός,
ἐνίοτε συνθέτω εν γλώσση ελληνική
λίαν ευτόλμους στίχους, που τους κυκλοφορώ
πολύ κρυφά, εννοείται- θεοί! να μην τους δουν
οι τα φαιά φορούντες, περί ηθικής λαλούντες-
στίχους της ηδονής της εκλεκτής, που πηαίνει
προς άγονην αγάπη κι αποδοκιμασμένη.

Άστοχα πράγματα και κινδυνώδη.
Οι έπαινοι για των Ελλήνων τα ιδεώδη.

Η θεουργίες κ' η επισιέψεις στους ναούς
των εθνικών. Οι ενθουσιασμοί για τους αρχαίους θεούς.

Με τον Χρυσάνθιον η συχνές συνομιλίες.
Του φιλοσόφου -του άλλωστε δεινού- Μαξίμου η θεωρίες.

Και να το αποτέλεσμα. Ο Γάλλος δείχνει ανησυχία
μεγάλην. Ο Κωνστάντιος έχει κάποιαν υποψία.

Α οι συμβουλευσαντες δεν ήσαν διόλου συνετοί.
Παρέγινε -λέγει ο Μαρδόνιος- η ιστορία αυτή,

και πρέπει εξ άπαντος να παύσει ο θόρυβός της.-
Ο Ιουλιανός πηγαίνει πάλι αναγνώστης

στην εκκλησία της Νικομηδείας,
όπου μεγαλοφώνως και μετ' ευλαβείας

πολλής τες ιερές Γραφές διαβάζει,
και την χριστιανική του ευσέβεια ο λαός θαυμάζει.

Λυπήθηκαν μεγάλως στον αποχωρισμό των.
Δεν τόθελαν αυτοί· ήταν η περιστάσεις.
Βιοτικές ανάγκες εκάμνανε τον ένα
να φύγει μακριά- Νέα Υόρκη ή Καναδά.
Η αγάπη των βεβαίως δεν ήταν ίδια ως πριν·
είχεν ελαττωθεί η έλξις βαθμηδόν,
είχεν ελαττωθεί η έλξις της πολύ.
Όμως να χωρισθούν, δεν τόθελαν αυτοί.
Ήταν η περιστάσεις.- Ή μήπως καλλιτέχνις
εφάνηκεν η Τύχη χωρίζοντάς τους τώρα
πριν σβύσει το αίσθημά των, πριν τους αλλάξει ο Χρόνος·
ο ένας για τον άλλον θα είναι ως να μένει πάντα
των είκοσι τεσσάρων ετών τ' ωραίο παιδί.

Ἦλθε για να διαβάσει. Εἶν' ανοιχτά
δυο, τρία βιβλία· ιστορικοὶ και ποιηταί.
Μα μόλις διάβασε δέκα λεπτά,
και τα παράτησε. Στον καναπέ
μισοκοιμάται. Ανήκει πλήρως στα βιβλία --
ἀλλ' εἶναι εἴκοσι τριώ ετών, κ' εἶν' ἑμορφος πολὺ·
και σήμερα το ἀπόγευμα πέρασ' ο ἔρως
στην ιδεώδη σάρκα του, στα χεῖλη.
Στη σάρκα του που εἶναι ὅλο καλλονή
η θερμη πέρασεν η ερωτική·
χωρὶς αστείαν αιδῶ για την μορφή της ἀπολαύσεως.....

Απ' την μικρή του, στα περίχωρα πλησίον, κώμη,
και σκονισμένος από το ταξίδι ακόμη

έφθασεν ο πραγματευτής. Και «Λίβανον!» και «Κόμμι!»
«Άριστον Έλαιον!» «Άρωμα για την κώμη!»

στους δρόμους διαλαλεί. Αλλ' η μεγάλη οχλοβοή,
κ' η μουσικές, κ' η παρελάσεις που αφίνουν ν' ακουσθεί.

Το πλήθος τον σκουντά, τον σέρνει, τον βροντά.
Κι όταν πια τέλεια σαστισμένος, «Τι είναι η τρέλλα αυτή;» ρωτά,

ένας του ρίχνει κι αυτουνού την γιγαντιαία ψευτιά
του παλατιού - που στην Ελλάδα ο Αντώνιος νικά.

Ο Ιωάννης Καντακουζηνός υπερισχύει 1924

Τους κάμπους βλέπει που ακόμη ορίζει
με το σιτάρι, με τα ζώα, με τα καρποφόρα
δένδρα. Και πιο μακριά το σπίτι του το πατρικό,
γεμάτο ρούχα κ' έπιπλα πολύτιμα, κι ασheimικό.

Θα του τα πάρουν -Ιησού Χριστέ!- θα του τα πάρουν τώρα.

Άραγε να τον λυπηθεί ο Καντακουζηνός
αν πάει στα πόδια του να πέσει. Δεν πως είν' επιεικής,
λίαν επιεικής. Αλλ' οι περί αυτόν; αλλ' ο στρατός;-
Ή, στην κυρία Ειρήνη να προσπέσει, να κλαυθεί;

Κουτός! στο κόμμα να μπλεχθεί της Άννας-
που να μην έσωνε να την στεφανωθεί
ο κυρ Ανδρόνικος ποτέ. Είδαμε προκοπή
από το φέρσιμό της, είδαμε ανθρωπιά;
Μα ως κ' οι Φράγκοι δεν την εκτιμούνε πια.
Γελοία τα σχέδιά της, μωρά η ετοιμασία της όλη.
Ενώ φοβέριζαν τον κόσμο από την Πόλι,
τους ρήμαζεν ο Καντακουζηνός, τους ρήμαζε ο κυρ Γιάννης.

Και που το είχε σκοπό να πάει με του κυρ Γιάννη
το μέρος! Και θα τόκαμνε. Και θάταν τώρα ευτυχισμένος,
μεγάλος άρχοντας πάντα, και στεριωμένος,
αν ο δεσπότης δεν τον έπειθε την τελευταία στιγμή,
με την ιερρατική του επιβολή,
με τες από άκρου εις άκρον εσφαλμένες του πληροφορίες,
και με τες υποσχέσεις του, και τες βλακειές.

Στίχοι του νέου Τεμέθου του ερωτοπαθούς.
 Με τίτλον «Ο Εμονίδης» - του Αντιόχου Επιφανούς
 ο προσφιλής εταίρος· ένας περικαλλής
 νέος εκ Σαμοσάτων. Μα αν έγιναν οι στίχοι
 θερμοί, συγκινημένοι είναι που ο Εμονίδης
 (από την παλαιάν εκείνην εποχή·
 το εκατόν τριάντα επτά της βασιλείας Ελλήνων! -
 ίσως και λίγο πριν) στο ποίημα ετέθη
 ως όνομα ψιλόν· ευάρμοστον εν τούτοις.
 Μια αγάπη του Τεμέθου το ποίημα εκφράζει,
 ωραίαν κι αξίαν αυτού. Εμείς οι μυημένοι
 οι φίλοι του οι στενοί· εμείς οι μυημένοι
 γνωρίζουμε για ποιόνα εγράφησαν οι στίχοι..
 Οι ανίδεοι Αντιοχείς διαβάζουν, Εμονίδην.

Πολύ με συγκινεί μια λεπτομέρεια
στην στέφιν, εν Βλαχέρναις, του Ιωάννη Καντακουζηνού
και της Ειρήνης Ανδρονίκου Ασάν.
Όπως δεν είχαν παρά λίγους πολυτίμους λίθους
(του ταλαιπώρου κράτους μας ήταν μεγάλ' η πτώχεια)
φόρεσαν τεχνητούς. Ένα σωρό κομμάτια από υαλί,
κόκκινα, πράσινα ή γαλάζια. Τίποτε
το ταπεινόν ή το αναξιοπρεπές
δεν έχουν κατ' εμέ τα κομματάκια αυτά
από υαλί χρωματιστό. Μοιάζουνε τουναντίον
σαν μια διαμαρτυρία θλιβερή
κατά της άδικης κακομοιριάς των στεφομένων.
Είναι τα σύμβολα του τι ήρμοζε να έχουν,
του τι εξ άπαντος ήταν ορθόν να έχουν
στην στέφι των ένας Κυρ Ιωάννης Καντακουζηνός,
μια Κυρία Ειρήνη Ανδρονίκου Ασάν.

Πηγαίνει στην ταβέρνα τακτικά
που είχανε γνωρισθεί τον περασμένο μήνα.
Ρώτησε· μα δεν ήξεραν τίποτε να τον πουν.
Από τα λόγια των, κατάλαβε πως είχε γνωρισθεί
μ' ένα όλως άγνωστο υποκείμενον·
μια απ' τες πολλές άγνωστες κ' ύποπτες
νεανικές μορφές που απ' εκεί περνούσαν.
Πηγαίνει όμως στην ταβέρνα τακτικά, την νύχτα,
και κάθεται και βλέπει προς την είσοδο·
μέχρι κοπώσεως βλέπει προς την είσοδο.
Ίσως να μπει. Απόψ' ίσως να ρθει.
Κοντά τρεις βδομάδες έτσι κάμνει.
Αρρώστησεν ο νους του από λαγνεία.
Στο στόμα του μείνανε τα φιλιά.
Παθαίνεται απ' τον διαρκή πόθον η σάρκα του όλη.
Του σώματος εκείνου η αφή είν' επάνω του.
Θέλει την ένωσι μαζύ του πάλι.
Να μην προδίδεται, το προσπαθεί εννοείται.
Μα κάποτε σχεδόν αδιαφορεί.-
Εξ άλλου, σε τι εκτίθεται το ξέρει,
το πήρε απόφασι. Δεν είν' απίθανον η ζωή του αυτή
σε σκάνδαλον ολέθριο να τον φέρει.

Ο Κήμος Μενεδώρου, Ἰταλιώτης νέος,
τον βίον του περνά μέσα στες διασκεδάσεις·
ὡς συνειθίζουν τούτοι οἱ ἀπ' τὴν Μεγάλῃ Ἑλλάδα
μες στα πολλὰ τὰ πλούτη ἀναθρεμένοι νέοι.

Μα σήμερα εἶναι λίαν, παρὰ τὸ φυσικὸ του,
σύννους καὶ κατηφής. Κοντὰ στὴν παραλίαν,
με ἄκραν μελαγχολίαν βλέπει που ἐκφορτώνουν
τὰ πλοῖα με τὴν λείαν ἐκ τῆς Πελοποννήσου.

Λάφυρα ἑλληνικά· ἡ λεία τῆς Κορίνθου.

Α σήμερα βεβαίως δὲν εἶναι θεμιτὸν,
δὲν εἶναι δυνατόν ὁ Ἰταλιώτης νέος
νάχει γιὰ διασκεδάσεις καμὶάν ἐπιθυμίαν.

Στο πληκτικό χωριό που εργάζεται -
υπάλληλος σ' ένα κατάστημα
εμπορικό· νεότατος - και που αναμένει
ακόμη δυο τρεις μήνες να περάσουν,
ακόμη δυο τρεις μήνες για να λιγοστεψούν οι δουλειές,
κ' έτσι να μεταβεί στην πόλιν να ριχθεί
στην κίνησι και στην διασκέδασι ευθύς·
στο πληκτικό χωριό όπου αναμένει -
έπεσε στο κρεβάτι απόψι ερωτοπαθής,
όλ' η νεότης του στον σαρκικό πόθο αναμένη,
εις έντασιν ωραίαν όλ' η ωραία νεότης του.
Και μες στον ύπνον η ηδονή προσήλθε· μέσα
στον ύπνο βλέπει κ' έχει την μορφή, την σάρκα που ήθελε...

Για την αρμόζουσα παιδείυσι κι αγωγή
ο Απολλώνιος ομιλούσε μ' έναν
νέον που έκτιζε πολυτελή
οικίαν εν Ρόδω. «Εγώ δε ες ιερόν»
είπεν ο Τυανεύς στο τέλος «παρελθών
πολλώ αν ήδιον εν αυτώ μικρώ
όντι άγαλμα ελέφαντός τε και χρυσοῦ
ίδοιμι ή εν μεγάλω κεραμεούν τε και φαύλον.»-

Το «κεραμεούν» και «φαύλον»· το σιχαμερό:
που κιόλας μερικούς (χωρίς προπόνησι αρκετή)
αγυρτικώς εξαπατά. Το κεραμεούν και φαύλον.

Ο Κλείτος, ένα συμπαθητικό
παιδί, περίπου είκοσι τριώ ετών -
με αρίστην αγωγή, με σπάνια ελληνομάθεια -
ειν' άρρωστος βαρεια. Τον ήυρε ο πυρετός
που φέτος θέρισε στην Αλεξάνδρεια.

Τον ήυρε ο πυρετός εξαντλημένο κιόλας ηθικώς
απ' τον καϋμό που ο εταίρος του, ένας νέος ηθοποιός,
έπαυσε να τον αγαπά και να τον θέλει.

Ειν' άρρωστος βαρεια, και τρέμουν οι γονείς του.

Και μια γρηά υπηρέτρια που τον μεγάλωσε,
τρέμει κι αυτή για την ζωή του Κλείτου.
Μες στην δεινήν ανησυχία της
στον νου της έρχεται ένα είδωλο
που λάτρευε μικρή, πριν μπει αυτού, υπηρέτρια,
σε σπίτι Χριστιανών επιφανών, και χριστιανέψει.
Παίρνει κρυφά κάτι πλακούντια, και κρασί, και μέλι.
Τα πάει στο είδωλο μπροστά. Όσα θυμάται μέλη
της ικεσίας ψάλλει· άκρες, μέσες. Η κουτή
δεν νοιώθει που τον μαύρον δαίμονα λίγο τον μέλει
αν γιάνει ή αν δεν γιάνει ένας Χριστιανός.

Η ειδήσεις για την ἐκβασί της ναυμαχίας, στο Ἄκτιον,
 ἦσαν βεβαίως ἀπροσδόκητες.
 Ἀλλὰ δεν εἶναι ἀνάγκη νὰ συντάξουμε νέον ἐγγράφον.
 Τ' ὄνομα μόνον ν' ἀλλάχθῃ. Ἀντίς, ἐκεῖ
 στες τελευταῖες γραμμές, «Λυτρώσας τοὺς Ῥωμαίους
 ἀπ' τοῦ ολέθριον Οὐτάβιον,
 τὸν δίκην παρωδίας Καίσαρα,»
 τὴν ὥρα θὰ βάλουμε «Λυτρώσας τοὺς Ῥωμαίους
 ἀπ' τοῦ ολέθριον Ἀντώνιον».
 Ὅλο τὸ κείμενον ταιριάζει ωραία.

« Στὸν νικητὴν, τὸν ἐνδοξότατον,
 τὸν ἐν παντὶ πολεμικῷ ἔργῳ ἀνυπέρβλητον,
 τὸν θαυμαστὸν ἐπὶ μεγαλουργία πολιτικῇ,
 ὑπὲρ τοῦ οὐοίου ἐνθέρμῳς εὐχόνταν ὁ δῆμος·
 τὴν ἐπικράτησι τοῦ Ἀντωνίου»
 ἐδῶ, ὅπως εἶπαμεν, ἡ ἀλλαγὴ: «τοῦ Καίσαρος
 ὡς δῶρον τοῦ Διὸς κάλλιστον θεωρῶν -
 στὸν κραταῖό προστάτη τῶν Ἑλλήνων,
 τὸν ἔθῃ ἐλληνικῶς εὐμενῶς γεραίροντα,
 τὸν προσφιλή ἐν πάσῃ χώρᾳ ἐλληνικῇ,
 τὸν λίαν ἐνδεδειγμένον γιὰ ἔπαινο περιφανή,
 καὶ γιὰ ἐξιστόρησι τῶν πράξεων τοῦ ἐκτενῆ
 ἐν λόγῳ ἐλληνικῶ κ' ἐμμέτρῳ καὶ πεζῶ·
 ἐν λ ὀ γ ῳ ἐ λ λ ἡ ν ι κ ῶ που εἶν' ὁ φορεὺς τῆς φήμης,»
 καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ τὰ λοιπὰ. Λαμπρὰ ταιριάζουν ὅλα.

Τον γέροντα καλὸν πατέρα μου,
τον αγαπῶντα με το ἴδιο πάντα·
τον γέροντα καλὸν πατέρα μου θρηνώ
που πέθανε προχθές, ολίγο πριν χαράξει.

Ιησοῦ Χριστέ, τα παραγγέλματα
της ιεροτάτης εκκλησίας σου να τηρῶ
εις κάθε πράξιν μου, εις κάθε λόγον,
εις κάθε σκέψι εἴν' η προσπάθεια μου
η καθημερινή. Κι ὅσους σε αρνούνται
τους αποστρέφομαι.-- Αλλά τώρα θρηνῶ·
οδύρομαι, Χριστέ, για τον πατέρα μου
μ' ὅλο που ἦτανε -- φρικτὸν εἰπεῖν --
στο επικατάρατον Σεράπιον ιερεὺς.

Μέσα στα καπηλειά και τα χαμαιτυπεία
της Βηρυτού κυλιέμαι. Δεν ήθελα να μένω
στην Αλεξάνδρεια εγώ. Μ' άφισεν ο Ταμίδης·
κ' επήγε με του Επάρχου τον υιό για ν' αποκτήσει
μια έπαυλι στον Νείλο, ένα μέγαρον στην πόλιν.
Δεν έκανε να μένω στην Αλεξάνδρεια εγώ.-
Μέσα στα καπηλειά και τα χαμαιτυπεία
της Βηρυτού κυλιέμαι. Μεσ σ' ευτελή κραιπάλη
διάγω ποταπώς. Το μόνο που με σώζει
σαν εμορφιά διαρκής, σαν άρωμα που επάνω
στην σάρκα μου έχει μείνει, είναι που είχα δυο χρόνια
δικό μου τον Ταμίδα, τον πιο εξαίσιο νέο,
δικό μου όχι για σπίτι ή για έπαυλι στον Νείλο.

Μεγάλη συνοδεία εξ ιερέων και λαϊκών 1926

Εξ ιερέων και λαϊκών μια συνοδεία,
αντιπροσωπευμένα πάντα τα επαγγέλματα,
διέρχεται οδούς, πλατέες, και πύλες
της περιωνύμου πόλεως Αντιοχείας.
Στης επιβλητικής, μεγάλης συνοδείας την αρχή
ωραίος, λευκοντυμένος έφηβος βαστά
με ανυψωμένα χέρια τον Σταυρόν,
την δύναμιν και την ελπίδα μας, τον άγιον Σταυρόν.
Οι εθνικοί, οι πριν τοσούτον υπερφίαλοι,
συνεσταλμένοι τώρα και δειλοί με βίαν
απομακρύνονται από την συνοδείαν.
Μακράν ημών, μακράν ημών να μένουν πάντα
(όσο την πλάνη τους δεν απαρνούνται). Προχωρεί
ο άγιος Σταυρός. Εις κάθε συνοικίαν
όπου εν θεοσεβεία ζουν οι Χριστιανοί
φέρει παρηγορίαν και χαρά:
βγαίνουν, οι ευλαβείς, στες πόρτες των σπιτιών τους
και πλήρεις αγαλλιάσεως τον προσκυνούν -
την δύναμιν, την σωτηρίαν της οικουμένης, τον Σταυρόν.-
Είναι μια ετήσια εορτή Χριστιανική.
Μα σήμερα τελείται, ιδού, πιο επιφανώς.
Λυτρώθηκε το κράτος επί τέλους.
Ο μιαρότατος, ο αποτρόπαιος
Ιουλιανός δεν βασιλεύει πια.
Υπέρ του ευσεβεστάτου Ιοβιανού ευχηθώμεν.

Δόκιμε σοφιστή που απέρχεσαι ει Συρίας
 και περί Αντιοχείας σκοπεύεις να συγγράφεις,
 εν τω έργω σου τον Μέβη αξίζει ν' αναφέρεις.
 Τον φημισμένο Μέβη που αναντιρρήτως είναι
 ο νέος ο πιο ευειδής, κι ο πιο αγαπηθείς
 σ' όλην την Αντιόχεια. Κανέν' από τους άλλους
 του ιδίου βίου νέους, κανένα δεν πληρώνουν
 τόσο ακριβά ως αυτόν. Για νάχουνε τον Μέβη
 μονάχα δυο, τρεις μέρες πολύ συχνά τον δίνουν
 ως εκατό στατήρας.- Είπα, Στην Αντιόχεια·
 μα και στην Αλεξάνδρεια, μα και στην Ρώμη ακόμη,
 δεν βρίσκειτ' ένας νέος εράσμιος σαν τον Μέβη.

Τό Χι, φασίν, οὐδέν ἡδίκησε τήν πόλιν οὐδέ τό Κάππα...

Τυχόντες δ' ἡμεῖς ἐξηγητῶν... ἐδιδάχθημεν ἀρχάς ὀνομάτων εἶναι τά
γράμματα, δηλοῦν δ' ἐθέλειν τό μέν Χριστόν, τό δέ Κωνστάντιον.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΜΙΣΟΠΩΓΩΝ

Ἦτανε δυνατόν ποτέ ν' απαρνηθούν
την ἐμορφή τους διαβίωσι· την ποικιλία
των καθημερινών τους διασκεδάσεων· το λαμπρό τους
θέατρον ὅπου μια ἐνωσις ἐγένονταν της Τέχνης
με τες ἐρωτικές της σάρικας τάσεις!

Ανήθικοι μέχρι τινός - και πιθανόν μέχρι πολλοῦ -
ἦσαν. Αλλ' εἶχαν την ικανοποίησι που ο βίος τους
ἦταν ο περιλάλητος βίος της Αντιοχείας,
ο ἐνῆδονος, ο ἀπόλυτα καλαίσθητος.

Να τ' ἀρνηθούν αὐτά, για να προσέξουν κιόλας τι;

Τες περί των ψευδῶν θεῶν αερολογίες του,
τες ανιαρές περιαυτολογίες·
την παιδαριώδη του θεατροφοβία·
την ἄχαρι σεμνοτυφία του· τα γελοία του γένεια.

Α βέβαια προτιμοῦσαν το Χι,
α βέβαια προτιμοῦσαν το Κάππα· ἐκατό φορές.

Εἰς τὸ χρυσόβουλλον ποῦ ἐβγάλ' ὁ Ἀλέξιος Κομνηνός
για νὰ τιμήσῃ τὴν μητέρα τοῦ ἐπιφανώς,
τὴν λίαν νοήμονα Κυρίαν Ἀννα Δαλασσηνή --
τὴν ἀξιόλογη στα ἔργα τῆς, στα ἡθῆ --
υπάρχουν διάφορα ἐγκωμιαστικά:
ἐδῶ ας μεταφέρουμε ἀπὸ αὐτά
μια φράσιν ἐμορφῆν, ευγενική
«Οὐ τὸ ἐμὸν ἢ τὸ σον, τὸ ψυχρὸν τοῦτο ρήμα, ἐρρήθη».

Εξευτελίσθη πλήρως. λίαν απαγορευμένη (έμφυτη μολοντούτο) ήταν η κοινωνία Έχασε βαθμηδόν κατόπι τη σειρά, Πλησίαζε τα τριάντα να βγάλει σε δουλειά, Ενίοτε τα έξοδά του μεσολαβήσεις που Κατήντησ' ένας τύπος συχνά, ήταν πιθανόν	Μια ερωτική ροπή του και περιφρονημένη υπήρξεν η αιτία: σεμνότυφη πολύ. το λιγοστό του χρήμα· και την υπόληψί του. χωρίς ποτέ έναν χρόνο τουλάχιστον γνωστή. τα κέρδιζεν από θεωρούνται ντροπιασμένες. που αν σ' έβλεπαν μαζί του μεγάλως να εκτεθείς.
--	---

Αλλ' όχι μόνον τούτα. Αξιζει παραπάνω Μια άποψις άλλη υπάρχει φαντάζει, συμπαθής· του έρωτος παιδί, και την υπόληψί του της καθαρχής σαρκός του	Δεν θάτανε σωστό. της εμορφιάς του η μνήμη. που αν ιδωθεί από αυτήν φαντάζει, απλό και γνήσιο που άνω απ' την τιμή, έθεσε ανεξετάστως την καθαρή ηδονή.
---	---

Απ' την υπόληψί του; σεμνότυφη πολύ	Μα η κοινωνία που ήταν συσχέτιζε κουτά.
--	--

Απ' τες δεκάμισυ ήτανε στο καφενείον,
 και τον περίμενε σε λίγο να φανεί.
 Πήγαν μεσάνυχτα - και τον περίμενε ακόμη.
 Πήγεν η ώρα μιάμισυ· είχε αδειάσει
 το καφενείον ολοτελώς σχεδόν.
 Βαρέθηκεν εφημερίδες να διαβάζει
 μηχανικώς. Απ' τα έρημα, τα τρία σελίνια του
 έμεινε μόνον ένα: τόση ώρα που περίμενε
 ξόδιασε τ' άλλα σε καφέδες και κονιάκ.
 Κάπνισεν όλα του τα σιγαρέτα.
 Τον εξαντλούσε η τόση αναμονή. Γιατί
 κιόλας μονάχος όπως ήταν για ώρες, άρχισαν
 να τον καταλαμβάνουν σκέψεις οχληρές
 της παραστρατημένης του ζωής.
 Μα σαν είδε τον φίλο του να μπαίνει - ευθύς
 η κούρασιν, η ανία, οι σκέψεις φύγανε.
 Ο φίλος του έφερε μια ανέλπιστα είδησι.
 Είχε κερδίσει στο χαρτοπαικτεϊόν εξήντα λίρες.
 Τα έμορφά τους πρόσωπα, τα εξαίσιά τους νειάτα,
 η αισθητική αγάπη που είχαν μεταξύ τους,
 δροσίστηκαν, ζωντάνεψαν, τονώθηκαν
 απ' τες εξήντα λίρες του χαρτοπαικτεϊού.
 Κι όλο χαρά και δύναμις, αίσθημα κι ωραιότης
 πήγαν - όχι στα σπίτια των τιμίων οικογενειών τους
 (όπου, άλλωστε, μήτε τους θέλαν πια):
 σ'ένα γνωστό τους, και λίαν ειδικό,
 σπίτι της διαφθοράς πήγανε και ζητήσαν
 δωμάτιον ύπνου, κι ακριβά πιστά, και ξαναήπιαν.
 Και σαν σωθήκαν τ' ακριβά πιστά,
 και σαν πλησίαζε πια η ώρα τέσσερες,
 στον έρωτα δοθήκαν ευτυχείς.

Καυχιέται η Αντιόχεια για τα λαμπρά της κτίρια,
 και τους ωραίους της δρόμους· για την περί αυτήν
 θαυμάσιαν εξοχήν, και για το μέγα πλήθος
 των εν αυτή κατοίκων. Καυχιέται που είν' η έδρα
 ενδόξων βασιλέων· και για τους καλλιτέχνας
 και τους σοφούς που έχει, και για τους βαθυπλούτους
 και γνωστικούς εμπόρους. Μα πιο πολύ ασυγκρίτως
 απ' όλα, η Αντιόχεια καυχιέται που είναι πόλις
 παλαιόθεν ελληνίς· του Άργους συγγενής:
 απ' την Ιώνη που ιδρύθη υπό Αργείων
 αποίκων προς τιμήν της κόρης του Ινάχου.

Τούτο εις αυτόν υπήρχε το ξεχωριστό,
που μέσα σ' όλην του την έκλυσι
και την πολλήν του πείραν έρωτος,
παρ' όλην την συνειθισμένη του
στάσεως και ηλικίας εναρμόνισιν,
ετύχαιναν στιγμές - πλην βέβαια
σπανιότατες - που την εντύπωσιν
έδιδε σάρκας σχεδόν άθικτης.
Των είκοσι εννιά του χρόνων η εμορφιά
η τόσο από την ηδονή δοκιμασμένη,
ήταν στιγμές που θύμιζε παράδοξα
έφηβο που - κάπως αδέξια - στην αγάπη
πρώτη φορά το αγνό του σώμα παραδίδει.

Για τες θρησκευτικές μας δοξασίες -
 ο κούφος Ιουλιανός εἶπεν «Ανέγνω, ἐγνων,
 κατέγνω». Τάχατες μας εκμηδένισε
 με το «κατέγνω» του, ο γελοιωδέστατος.
 Τέτοιες ξυπνάδες ὅμως πέρασι δεν ἔχουνε σ' εμάς
 τους Χριστιανούς. «Ανέγνω, ἀλλ' ουκ ἐγnows· εἰ γαρ ἐγnows,
 ουκ αν κατέγνω» απαντήσαμεν αμέσως.

Ένας νέος, της Τέχνης του Λόγου –
στο 24ον έτος του

1928

Όπως μπορείς πια δούλεψε, μυαλό.-
Τον φθείρει αυτόν μια απόλαυσις μισή.
Είναι σε μια κατάστασι εκνευριστική.
Φιλεί το πρόσωπο το αγαπημένο κάθε μέρα,
τα χέρια του είναι πάνω στα πιο εξάίσια μέλη.
Ποτέ του δεν αγάπησε με τόσο μέγα
πάθος. Μα λείπει η ωραία πραγμάτωσις
του έρωτος· λείπει η πραγμάτωσις
που πρέπει νάναι κι απ' τους δυο μ' έντασιν επιθυμητή.

(Δεν είν' ομοίως δοσμένοι στην ανώμαλη ηδονή κ' οι δυο.
Μονάχ' αυτόν κυρίεψε απολύτως).

Και φθείρεται, και νευρίασε εντελώς.
Εξ άλλου είναι κι άεργος· κι αυτό πολύ συντείνει.
Κάτι μικρά χρηματικά ποσά
με δυσκολία δανείζεται (σχεδόν
τα ζητιανεύει κάποτε) και ψευτοσυντηρείται.
Φιλεί τα λατρεμένα χείλη· πάνω
στο εξάισιο σώμα - που όμως τώρα νοιώθει
πως στέργει μόνον - ηδονίζεται.
Κ' έπειτα πίνει και καπνίζει· πίνει και καπνίζει·
και σέρνεται στα καφενεία ολημερίς,
σέρνει με ανία της εμορφιάς του το μαράζι.-
Όπως μπορείς πια δούλεψε, μυαλό.

Δεν ήξερεν ο βασιλεύς Κλεομένης, δεν τολμούσε-
 δεν ήξερε έναν τέτοιον λόγο πώς να πει
 προς την μητέρα του: ότι απαιτούσε ο Πτολεμαίος
 για εγγύησιν της συμφωνίας των ν' αποσταλεί κι αυτή
 εις Αίγυπτον και να φυλάττεται·
 λίαν ταπεινωτικόν, ανοίκειον πράγμα.
 Κι όλο ήρχονταν για να μιλήσει· κι όλο δίσταζε.
 Κι όλο άρχιζε να λέγει· κι όλο σταματούσε.
 Μα η υπέροχη γυναίκα τον κατάλαβε
 (είχεν ακούσει κιόλα κάτι διαδόσεις σχετικές),
 και τον ενθάρρυνε να εξηγηθεί.
 Και γέλασε· κ' είπε βεβαίως πιαίνει.
 Και μάλιστα χαίρονταν που μπορούσε νάναι
 στο γήρας της οφέλιμη στην Σπάρτη ακόμη.
 Όσο για την ταπείνωσι - μα αδιαφορούσε.
 Το φρόνημα της Σπάρτης ασφαλώς δεν ήταν ικανός
 να νοιώσει ένας Λαγίδης χθесινός·
 όθεν κ' η απαίτησίς του δεν μπορούσε
 πραγματικώς να ταπεινώσει Δέσποιναν
 Επιφανή ως αυτήν· Σπαρτιάτου βασιλέως μητέρα.

Εικόν εικοσιτριετούς νέου καμωμένη

από φίλον του ομήλικα, ερασιτέχνην

1928

Τελείωσε την εικόνα χθες μεσημέρι. Τώρα
λεπτομερώς την βλέπει. Τον έκαμε με γκριζο
ρούχο ξεκουμπωμένο, γκρίζο βαθύ· χωρίς
γελέκι και κραβάτα. Μ' ένα τριανταφυλλί
πουκάμισο· ανοιγμένο, για να φανεί και κάτι
από την εμορφιά του στήθους, του λαιμού.
Το μέτωπο δεξιά ολόκληρο σχεδόν
σκεπάζουν τα μαλλιά του, τα ωραία του μαλλιά
(ως είναι η χτενισιά που προτιμά εφέτος).
Υπάρχει ο τόνος πλήρως ο ηδονιστικός
που θέλησε να βάλει σαν έκανε τα μάτια,
σαν έκανε τα χείλη... Το στόμα του, τα χείλη
που για εκπληρώσεις είναι ερωτισμού εκλεκτού.

Εν μεγάλη Ελληνική αποικία,

200 π.Χ.

1928

Ότι τα πράγματα δεν βαίνουν κατ' ευχήν στην Αποικία
δεν μέν' η ελαχίστη αμφιβολία,
και μ' όλο που οπωσούν τραβούμ' εμπρός,
ίσως, καθώς νομίζουν ουκ ολίγοι, να έφθασε ο καιρός
να φέρουμε Πολιτικό Αναμορφωτή.

Όμως το πρόσκομμα κ' η δυσκολία
είναι που κάμνουνε μια ιστορία
μεγάλη κάθε πράγμα οι Αναμορφωταί
αυτοί. (Ευτύχημα θα ήταν αν ποτέ
δεν τους χρειάζονταν κανείς). Για κάθε τι,
για το παραμικρό ρωτούνε κ' εξετάζουν,
κ' ευθύς στον νου τους ριζικές μεταρρυθμίσεις βάζουν,
με την απαίτησι να εκτελεσθούν άνευ αναβολής.

Έχουνε και μια κλίσι στες θυσίες.
Παραιτηθείτε από την κτήσιν σας εκείνη·
η κατοχή σας είν' επισφαλής·
η τέτοιες κτήσεις ακριβώς βλάπτουν τες Αποικίες.

Παραιτηθείτε από την πρόσοδον αυτή,
κι από την άλληνα την συναφή,
κι από την τρίτη τούτην: ως συνέπεια φυσική·
είναι μεν ουσιώδεις, αλλά τι να γίνει;
σας δημιουργούν μια επιβλαβή ευθύνη.

Κι όσο στον έλεγχό τους προχωρούνε,
βρίσκουν και βρίσκουν περιττά, και να παυθούν ζητούνε·
πράγματα που όμως δύσκολα τα καταργεί κανείς.

Κι όταν, με το καλό, τελειώσουνε την εργασία,
κι ορίσαντες και περικόψαντες το παν λεπτομερώς,
απέλθουν, παίρνοντας και την δικαία μισθοδοσία,
να δούμε τι απομένει πια, μετά
τόση δεινότητα χειρουργική.-

Ίσως δεν έφθασεν ακόμη ο καιρός.
Να μη βιαζόμεθα· είν' επικίνδυνον πράγμα η βία.
Τα πρόωρα μέτρα φέρνουν μεταμέλεια.
Έχει άτοπα πολλά, βεβαίως και δυστυχώς, η Αποικία.
Όμως υπάρχει τι το ανθρώπινον χωρίς ατέλεια;
Και τέλος πάντων, να, τραβούμ' εμπρός.

Ἄρεσε γενικῶς στην Αλεξάνδρεια,
 τες δέκα μέρες που διέμεινεν αὐτοῦ,
 ο ηγεμῶν ει Δυτικῆς Λιβύης
 Αριστομένης, υἱὸς τοῦ Μενελάου.
 Ὡς τ' ὄνομά του, κ' ἡ περιβολή, κοσμίως, ἐλληνική.
 Δέχονταν ευχαρίστως τες τιμές, ἀλλὰ
 δεν τες ἐπιζητούσεν· ἦταν μετριόφρων.
 Ἀγόραζε βιβλία ἐλληνικά,
 ἰδίως ἱστορικά καὶ φιλοσοφικά.
 Προ πάντων δε ἄνθρωπος λιγομίλητος.
 Θάταν βαθὺς στες σιέψεις, διεδίδετο,
 κ' οἱ τέτοιοι τόχουν φυσικὸ νὰ μὴ μιλούν πολλά.
 Μῆτε βαθὺς στες σιέψεις ἦταν, μῆτε τίποτε.
 Ἕνας τυχαῖος, ἀστεῖος ἄνθρωπος.
 Πῆρε ὄνομα ἐλληνικόν, ντύθηκε σαν τοὺς Ἕλληνας,
 ἔμαθ' ἐπάνω, κάτω σαν τοὺς Ἕλληνας νὰ φέρεται·
 κ' ἔτρεμεν ἡ ψυχὴ τοῦ μὴ τυχόν
 χαλάσει τὴν καλούτσικην ἐντύπωσιν
 μιλώντας με βαρβαρισμοὺς δεινοὺς τὰ ἐλληνικά,
 κ' οἱ Αλεξανδρινοὶ τὸν πάρχουν στο φίλόν,
 ὡς εἶναι τὸ συνήθειον τοὺς, οἱ ἀπαίσιοι.
 Γι' αὐτὸ καὶ περιορίζονταν σε λίγες λέξεις,
 προσέχοντας με δέος τες κλίσεις καὶ τὴν προφορὰ·
 κ' ἐπληττεν οὐκ ὀλίγον ἔχοντας
 κουβέντες στοιβαγμένες μέσα τοῦ.

Κίμων Λεάρχου, 22 ετών, σπουδαστής

Ελληνικῶν γραμμάτων (εν Κυρῆνῃ)

1928

«Το τέλος μου ἐπῆλθε ὅτε ἤμουν εὐτυχής.
Ο Ερμοτέλης με εἶχε ἀχώριστόν του φίλον.
Τες ὕστατές μου μέρες, μ' ὅλο που προσποιούνταν
πως δεν ἀνησυχούσε, ἐνοιῶνα ἐγὼ συχνά
τα μάτια του κλαμένα. Σαν νόμιζε που λίγο
εἶχ' ἀποκοιμηθεῖ, ἐπεφτεν ὡς ἀλλόφρων
στης κλίνης μου το ἄκρον. Ἀλλ' ἤμεθαν κ' οἱ δυο
νέοι μίας ἡλικίας, εἴκοσι τριῶ ἐτῶν.
Προδότις εἶναι ἡ Μοῖρα. Ἴσως κανένα πάθος
ἄλλο τον Ερμοτέλη νάπαιρνε ἀπὸ μένα.
Τελείωσα καλῶς· ἐν τῇ ἀμερίστῳ ἀγάπῃ.»

Το ἐπιτύμβιον τοῦτο Μαρύλου Ἀριστοδήμου
ἀποθανόντος προ μηνός στην Ἀλεξάνδρεια,
ἐλάβα ἐγὼ πενθῶν, ὁ ἐξάδελφός του Κίμων.
Με το ἐστεῖλεν ὁ γράψας γνωστός μου ποιητής.
Με το ἐστεῖλ' ἐπειδὴ ἤξερε συγγενής
ὅτ' ἤμουν του Μαρύλου: δεν ἤξερε ἄλλο τι.
Εἶν' ἡ ψυχὴ μου πλήρης λύπης γιὰ τον Μαρύλο.
Εἶχαμε μεγαλώσει μαζύ, σαν ἀδελφοί.
Βαθυὰ μελαγχολῶ. Ο πρόωρος θάνατός του
κάθε μνησικακίαν μου ἐσβυσ' ἐντελῶς...
κάθε μνησικακίαν γιὰ τον Μαρύλο - μ' ὅλο
που με εἶχε κλέψει τὴν ἀγάπῃ του Ερμοτέλη,
που κι ἂν με θέλει τώρα ὁ Ερμοτέλης πάλι
δεν θάναι διόλου το ἴδιο. Ξέρω τον χαρακτήρα
τον εὐπαθὴ που ἔχω. Το ἰνδαλμα του Μαρύλου
θάρχεται ἀνάμεσό μας, καὶ θα νομίζω που
με λέγει, Ἰδοὺ εἶσαι τώρα ικανοποιημένος.
Ἰδοὺ τον ξαναπήρες ὡς ἐποθούσες, Κίμων.
Ἰδοὺ δεν ἔχεις πια ἀφορμὴ νὰ με διαβάλλεις.

Ο Μιθριδάτης, ένδοξος και κραταιός,
 μεγάλων πόλεων ο κύριος,
 ιάτοχος ισχυρών στρατών και στόλων,
 πηγαίνοντας προς την Σινώπην πέρασε από δρόμον
 εξοχικόν, πολύ απόκεντρον
 όπου ένας μάντις είχε κατοικίαν.

Έστειλεν αξιωματικό του ο Μιθριδάτης
 τον μάντι να ρωτήσει πόσα θ' αποκτήσει ακόμη
 στο μέλλον αγαθά, πόσες δυνάμεις άλλες.

Έστειλεν αξιωματικό του, και μετά
 προς την Σινώπην την πορεία του ζακολούθησε.

Ο μάντις αποσύρθηκε σ' ένα δωμάτιο μυστικό.
 Μετά περίπου μισήν ώρα βγήκε
 περίφροντις, κ' είπε στον αξιωματικό,
 «Ικανοποιητικώς δεν μπόρεσα να διευκρινίσω.
 Κατάλληλη δεν είν' η μέρα σήμερα.
 Κάτι σκιώδη πράγματα είδα. Δεν κατάλαβα καλά.-
 Μα ν' αρκесθεί, φρονώ, με τόσα που έχει ο βασιλεύς.
 Τα περισσότερα εις κινδύνους θα τον φέρουν.
 Θυμήσου να τον πεις αυτό, αξιωματικέ:
 με τόσα που έχει, προς θεού, ν' αρκείται!
 Η τύχη ξαφνικές έχει μεταβολές.
 Να πεις στον βασιλέα Μιθριδάτη:
 λίαν σπανίως βρίσκεται ο εταίρος του προγόνου του
 ο ευγενής, που εγκαίρως με την λόγχην γράφει
 στο χώμα επάνω το σωτήριο Φεύγε Μιθριδάτα».

Ενός τυραννισμένου, πτωχοτάτου ναυτικού
(από νησί του Αιγαίου Πελάγους) ήταν υιός.
Εργάζονταν σε σιδερά. Παληόρουχα φορούσε.
Σχισμένα τα ποδήματά του της δουλειάς κ' ελεεινά.
Τα χέρια του ήσαν λερωμένα από σκουριές και λάδια.

Το βραδυνό, σαν έλκει το μαγαζί,
αν ήταν τίποτε να επιθυμεί πολύ,
καμιά κραβάτα κάπως ακριβή,
καμιά κραβάτα για την Κυριακή,
ή σε βιτρίνα αν είχε δει και λαχταρούσε
κανένα ωραίο πουκάμισο μαβί,
το σώμα του για ένα τάλληρο ή δυο πουλούσε.

Διερωτώμαι αν στους αρχαίους καιρούς
είχεν η ένδοξη Αλεξάνδρεια νέον πιο περικαλλή,
πιο τέλειο αγόρι από αυτόν - που πήε χαμένος:
δεν έγινε, εννοείται, άγαλμά του ή ζωγραφιά·
στο παληομάγαζο ενός σιδερά ριχμένος,
γρήγορ' απ' την επίπονη δουλειά,
κι από λαϊκή κραιπάλη, ταλαιπωρημένη, είχε φθαρεί.

Την συμφορά όταν έμαθα, που ο Μύρης πέθανε,
πήγα στο σπίτι του, μ'όλο που το αποφεύγω
να εισέρχομαι στων Χριστιανών τα σπίτια,
προ πάντων όταν έχουν θλίψεις ή γιορτές.
Στάθηκα σε διάδρομο. Δεν θέλησα
να προχωρήσω πιο εντός, γιατί αντελήφθην
που οι συγγενείς του πεθαμένου μ' έβλεπαν
με προφανή απορίαν και με δυσαρέσκεια.
Τον είχαν σε μια μεγάλη κάμαρη
που από την άκρη όπου στάθηκα
είδα κομμάτι· όλο τάπητες πολύτιμοι,
και σιεύη εξ αργύρου και χρυσού.
Στέκομουν κ' έκλαια σε μια άκρη του διαδρόμου.
Και σκέπτομουν που η συγκινησιμότητάς μας κ' η εκδρομές
χωρίς τον Μύρη δεν θ' αξίζουν πια·
και σκέπτομουν που πια δεν θα τον δω
στα ωραία κι άσεμνα ξενύχτια μας
να χαίρεται, και να γελά, και ν' απαγγέλλει στίχους
με την τελεία του αίσθησι του ελληνικού ρυθμού·
και σκέπτομουν που έχασα για πάντα
την εμορφιά του, που έχασα για πάντα
τον νέον που λάτρευα παράφορα.
Κάτι γρηές, κοντά μου, χαμηλά μιλούσαν για
την τελευταία μέρα που έζησε -
στα χείλη του διαρκώς τ' όνομα του Χριστού,
στα χέρια του βαστούσ' έναν σταυρό. -
Μπήκαν κατόπι μες στην κάμαρη
τέσσαρες Χριστιανοί ιερείς, κ' έλεγαν προσευχές
ενθέρμως και δεήσεις στον Ιησούν,
ή στην Μαρίαν (δεν ξέρω την θρησκεία του καλά).
Γνωρίζαμε, βεβαίως, που ο Μύρης ήταν Χριστιανός.
Από την πρώτην ώρα το γνωρίζαμε, όταν
πρόπερσι στην παρέα μας είχε μπει.
Μα ζούσεν απολύτως σαν κ' εμάς.

Απ' όλους μας πιο έκδοτος στες ηδονές·
σκορπώντας αφειδώς το χρήμα του στες διασκεδάσεις.
Για την υπόληψι του κόσμου ξένοιαστος,
ρίχνονταν πρόθυμα σε νύχτιες ρήξεις στες οδούς
όταν ετύχαινε η παρέα μας
να συναντήσει αντίθετη παρέα.
Ποτέ για την θρησκεία του δεν μιλούσε.
Μάλιστα μια φορά τον είπαμε
πως θα τον πάρουμε μαζί μας στο Σεράπιον.
Όμως σαν να δυσχερεστήθηκε
μ' αυτόν μας τον αστεϊσμό: θυμούμαι τώρα.
Α κι άλλες δυο φορές τώρα στον νου μου έρχονται.
Όταν στον Ποσειδώνα κάμναμε σπονδές,
τραβήχθηκε απ' τον κύκλο μας, κ' έστρεψε αλλού το βλέμμα.
Όταν ενθουσιασμένος ένας μας
είπεν, Η συντροφιά μας νάναι υπό
την εύνοιαν και την προστασίαν του μεγάλου,
του πανωραίου Απόλλωνος - ψιθύρισεν ο Μύρης
(οι άλλοι δεν άκουσαν) «τη εξαιρέσει εμού».
Οι Χριστιανοί ιερείς μεγαλοφώνως
για την ψυχή του νέου δέονταν. -
Παρατηρούσα με πόση επιμέλεια,
και με τι προσοχήν εντατική
στους τύπους της θρησκείας τους, ετοιμάζονταν
όλα για την χριστιανική κηδεία.
Κ' εξαίφνης με κυρίευσε μια αλλόκοτη
εντύπωσις. Αόριστα, αισθανόμουν
σαν νάφευγεν από κοντά μου ο Μύρης·
αισθανόμουν που ενώθη, Χριστιανός,
με τους δικούς του, και που γένομουν
ξένος εγώ, ξένος πολύ· ένοιωθα κιόλα
μια αμφιβολία να με σιμώνει: μήπως κ' είχα γελασθεί
από το πάθος μου, και πάντα του ήμουν ξένος. -
Πετάχθηκα έξω απ' το φρικτό τους σπίτι,
έφυγα γρήγορα πριν αρπαχθεί, πριν αλλοιωθεί
απ' την χριστιανοσύνη τους η θύμηση του Μύρη.

Επιτυχείς και πλήρως ικανοποιημένοι,
ο βασιλεύς Αλέξανδρος Ιανναίος,
κ' η σύζυγός του η βασίλισσα Αλεξάνδρα
περνούν με προπορευομένην μουσικήν
και με παντοίαν μεγαλοπρέπειαν και χλιδήν,
περνούν απ' τες οδούς της Ιερουσαλήμ.
Ετελεσφόρησε λαμπρώς το έργον
που άρχισαν ο μέγας Ιούδας Μακκαβαίος
κ' οι τέσσαρες περιώνυμοι αδελφοί του·
και που μετά ανενδότως συνεχίσθη εν μέσω
πολλών κινδύνων και πολλών δυσχερειών.
Τώρα δεν έμεινε τίποτε το ανοίκειον.
Έπαυσε κάθε υποταγή στους αλαζόνες
μονάρχας της Αντιοχείας. Ιδού
ο βασιλεύς Αλέξανδρος Ιανναίος,
κ' η σύζυγός του η βασίλισσα Αλεξάνδρα
καθ' όλα ίσοι προς τους Σελευκίδας.
Ιουδαίοι καλοί, Ιουδαίοι αγνοί, Ιουδαίοι πιστοί - προ πάντων.
Αλλά, καθώς που το απαιτούν η περιστάσεις,
και της ελληνικής λαλιάς ειδήμονες·
και μ' Έλληνας και μ' ελληνίζοντας
μονάρχας σχετισμένοι - πλην σαν ίσοι, και ν' ακούεται.
Τώντι ετελεσφόρησε λαμπρώς,
ετελεσφόρησε περιφανώς
το έργον που άρχισαν ο μέγας Ιούδας Μακκαβαίος
κ' οι τέσσαρες περιώνυμοι αδελφοί του.

Ωραία λουλούδια και άσπρα

ως ταίριαζαν πολύ

1929

Μπήκε στο καφενείο όπου επήγαιναν μαζύ. -
Ο φίλος του εδώ προ τριώ μηνών του είπε,
«Δεν έχουμε πεντάρα. Δυο πάμπτωχα παιδιά
είμεθα - ξεπεσμένοι στα κέντρα τα φθηνά.
Σ' το λέγω φανερά, με σένα δεν μπορώ
να περπατώ. Ένας άλλος, μάθε το, με ζητεί.»
Ο άλλος του είχε τάξει δυο φορεσιές, και κάτι
μεταξωτά μαντήλια.- Για να τον ξαναπάρει
εχάλασε τον κόσμο, και βρήκε είκοσι λίρες.
Έλθε ξανά μαζύ του για τες είκοσι λίρες·
μα και, κοντά σ' αυτές, για την παληά φιλία,
για την παληάν αγάπη, για το βαθύ αίσθημά των. -
Ο «άλλος» ήταν ψεύτης, παληόπαιδο σωστό·
μια φορεσιά μονάχα του είχε κάμει, και
με το στανιό και τούτην, με χίλια παρακάλια.

Μα τώρα πια δεν θέλει μήτε τες φορεσιές,
και μήτε διόλου τα μεταξωτά μαντήλια,
και μήτε είκοσι λίρες, και μήτε είκοσι γρόσια.

Την Κυριακή τον θάψαν, στες δέκα το πρωϊ.
Την Κυριακή τον θάψαν: πάει εβδομάς σχεδόν.

Στην πτωχική του κάσα του έβαλε λουλούδια,
ωραία λουλούδια κι άσπρα ως ταίριαζαν πολύ
στην εμορφιά του και στα είκοσι δυο του χρόνια.

Όταν το βράδυ επήγεν - έτυχε μια δουλειά,
μια ανάγκη του ψωμιού του - στο καφενείο όπου
επήγαιναν μαζύ: μαχαίρι στην καρδιά του
το μαύρο καφενείο όπου επήγαιναν μαζύ.

Δεν καταδέχονταν ἡ Κρατησίλεια
ὁ κόσμος νὰ τὴν δεῖ νὰ κλαίει καὶ νὰ θρηνεῖ·
καὶ μεγαλοπρεπῆς ἐβάδιζε καὶ σιωπηλῇ.
Τίποτε δὲν ἀπόδειχνε ἡ ἀτάραχη μορφὴ τῆς
ἀπ' τὸν καῦμό καὶ τὰ τυράννια τῆς.
Μὰ ὅσο καὶ νάναι μὴ στιγμὴ δὲν βάσταζε·
καὶ πρὶν στὸ ἄθλιο πλοῖο μπεῖ νὰ πᾶει στὴν Ἀλεξάνδρεια,
πῆρε τὸν υἱὸ τῆς στὸν νάο τοῦ Ποσειδῶνος,
καὶ μόνοι σαν βρεθῆκαν τὸν ἀγκάλιασε
καὶ τὸν ἀσπάζονταν, «διαλογούντα», λέγει
ὁ Πλούταρχος, «καὶ συντεταραγμένον».
Ὅμως ὁ δυνατὸς τῆς χαρακτῆρ ἐπάσχισε·
καὶ συνελθούσα ἡ θαυμασία γυναῖκα
εἶπε στὸν Κλεομένη «Ἄγε, ὦ βασιλεὺ
Λακεδαιμονίων, ὅπως, ἐπὶν ἔξω
γενώμεθα, μηδεὶς ἴδῃ δακρύοντας
ἡμᾶς μηδὲ ἀνάξιόν τι τῆς Σπάρτης
ποιούντας. Τοῦτο γὰρ ἐφ' ἡμῖν μόνον·
αἱ τύχαι δέ, ὅπως ἀν' οὐραίων διδώ, πάρεισι.»

Καὶ μετὰ στὸ πλοῖο μῆκε, πηλαινώντας πρὸς τὸ «διδῶ».

Οικίας περιβάλλον, κέντρων, συνοικίας
που βλέπω κι όπου περπατώ· χρόνια και χρόνια.
Σε δημιούργησα μες σε χαρά και μες σε λύπες:
με τόσα περιστατικά, με τόσα πράγματα.
Κ' αισθηματοποιήθηκες ολόκληρο, για μένα.

Το πλούσιο σπίτι είχε στην είσοδο
έναν καθρέπτη μέγιστο, πολύ παλαιό·
τουλάχιστον προ ογδόντα ετών αγορασμένο.
Ένα εμορφότατο παιδί, υπάλληλος σε ράπτη
(τες Κυριακές, ερασιτέχνης αθλητής),
στέκονταν μ' ένα δέμα. Το παρέδωσε
σε κάποιον του σπιτιού, κι αυτός το πήγε μέσα
να φέρει την απόδειξι. Ο υπάλληλος του ράπτη
έμεινε μόνος, και περίμενε.
Πλησίασε στον καθρέπτη και κυττάζονταν
κ' έσιαζε την κραβάτα του. Μετά πέντε λεπτά
του φέραν την απόδειξι. Την πήρε κ' έφυγε.
Μα ο παλαιός καθρέπτης που είχε δει και δει,
κατά την ύπαρξίν του την πολυετή,
χιλιάδες πράγματα και πρόσωπα·
μα ο παλαιός καθρέπτης τώρα χαίρονταν,
κ' επαίρονταν που είχε δεχθεί επάνω του
την άρτιαν εμορφιά για μερικά λεπτά.

Απ' το γραφείον όπου είχε προσληφθεί
σε θέση ασήμαντη και φθινοπληρωμένη
(ως οκτώ λίρες το μηνιάτικό του: με τα τυχερά)
βγήκε σαν τέλεψεν η έρημη δουλειά
που όλο το απόγευμα ήταν σκυμένος:
βγήκεν η ώρα επτά, και περπατούσε αργά
και χάζευε στον δρόμο.- Έμορφος·
κ' ενδιαφέρων: έτσι που έδειχνε φθασμένος
στην πλήρη του αισθησιακήν απόδοσι.
Τα είκοσι εννιά, τον περασμένο μήνα τα είχε κλείσει.

Εχάζευε στον δρόμο, και στες πτωχικές
παρόδους που οδηγούσαν προς την κατοικία του.

Περνώντας εμπρός σ' ένα μαγαζί μικρό
όπου πουλιούνταν κάτι πράγματα
ψεύτικα και φθηνά για εργατικούς,
είδ' εκεί μέσα ένα πρόσωπο, είδε μια μορφή
όπου τον έσπρωξαν και εισήλθε, και ζητούσε
τάχα να δει χρωματιστά μαντήλια.

Ρωτούσε για την ποιότητα των μαντηλιών
και τι κοστίζουν· με φωνή πνιγμένη,
σχεδόν σβυσμένη απ' την επιθυμία.
Κι ανάλογα ήλθαν η απαντήσεις,
αφηρημένες, με φωνή χαμηλωμένη,
με υπολανθάνουσα συναίνεσι.

Όλο και κάτι έλεγαν για την πραγματεία - αλλά
μόνος σκοπός: τα χέρια των ν' αγγίζουν
επάνω απ' τα μαντήλια· να πλησιάζουν
τα πρόσωπα, τα χείλη σαν τυχαίως·
μια στιγμιαία στα μέλη επαφή.

Γρήγορα και κρυφά, για να μη νοιώσει
ο καταστηματάρχης που στο βάθος κάθονταν.

Κατήντησα σχεδόν ανέστιος και πένης.
 Αυτή η μοιραία πόλις, η Αντιόχεια
 όλα τα χρήματά μου τάφαγε:
 αυτή η μοιραία με τον δαπανηρό της βίο.

Αλλά είμαι νέος και με υγείαν αρίστην.
 Κάτοχος της ελληνικής θαυμάσιος
 (ξέρω και παραξέρω Αριστοτέλη, Πλάτωνα·
 τι ρήτορας, τι ποιητάς, τι ό,τι κι αν πεις).
 Από στρατιωτικά έχω μιαν ιδέα,
 κ' έχω φιλίες με αρχηγούς των μισθοφόρων.
 Είμαι μπασμένος κάμποσο και στα διοικητικά.
 Στην Αλεξάνδρεια έμεινα έξι μήνες, πέρσι·
 κάπως γνωρίζω (κ' είναι τούτο χρήσιμον) τα εκεί:
 του Κακεργέτη βλέψεις, και παληανθρωπιές, και τα λοιπά.

Όθεν φρονώ πως είμαι στα γεμάτα
 ενδεδειγμένος για να υπηρετήσω αυτήν την χώρα,
 την προσφιλή πατρίδα μου Συρία.

Σ' ό,τι δουλειά με βάλουν θα πασχίσω
να είμαι στην χώρα ωφέλιμος. Αυτή είν' η πρόθεσίς μου.
Αν πάλι μ' εμποδίσουνε με τα συστήματά τους -
τους ξέρουμε τους προκομένους: να τα λέμε τώρα;
αν μ' εμποδίσουνε, τι φταίω εγώ.

Θ' απευθυνθώ προς τον Ζαβίνα πρώτα,
κι αν ο μωρός αυτός δεν μ' εκτιμήσει,
θα πάγω στον αντίπαλό του, τον Γρυπό.
Κι αν ο ηλίθιος κι αυτός δεν με προσλάβει,
πηγαίνω παρευθύς στον Υγκανό.

Θα με θελήσει πάντως ένας απ' τους τρεις.

Κ' είν' η συνείδησίς μου ήσυχη
για το αψήφιστο της εκλογής.
Βλάπτουν κ' οι τρεις τους την Συρία το ίδιο.

Αλλά, κατεστραμένος άνθρωπος, τι φταίω εγώ.
Ζητώ ο ταλαίπωρος να μπαλωθώ.
Ας φρόντιζαν οι κραταιοί θεοί
να δημιουργήσουν έναν τέταρτο καλό.
Μετά χαράς θα πήγαινα μ' αυτόν.

Κατά τες συνταγές
αρχαίων Ελληνοσύρων μάγων

1931

«Ποιό απόσταγμα να βρίσκεται από βότανα
γητεύματος», είπ' ένας αισθητής,
«ποιό απόσταγμα κατά τες συνταγές
αρχαίων Ελληνοσύρων μάγων καμωμένο
που για μια μέρα (αν περισσότερο
δεν φθάν' η δύναμς του), ή και για λίγη ώρα
τα είκοσι τρία μου χρόνια να με φέρει
ξανά· τον φίλον μου στα είκοσι δυο του χρόνια
να με φέρει ξανά -- την εμορφιά του, την αγάπη του.

»Ποιό απόσταγμα να βρίσκεται κατά τες συνταγές
αρχαίων Ελληνοσύρων μάγων καμωμένο
που, σύμφωνα με την αναδρομήν,
και την μικρή μας κάμαρη να επαναφέρει.»

«Αλέξανδρος Φιλίππου και οι Έλληνες πλην
Λακεδαιμονίων»-
Μπορούμε κάλλιστα να φαντασθούμε
πως θ' αδιαφόρησαν παντάπασι στην Σπάρτη
για την επιγραφήν αυτή. «Πλην Λακεδαιμονίων»,
μα φυσικά. Δεν ήσαν οι Σπαρτιάται
για να τους οδηγούν και για να τους προστάζουν
σαν πολυτίμους υπηρέτας. Άλλωστε
μια πανελλήνια εκστρατεία χωρίς
Σπαρτιάτη βασιλέα γι' αρχηγό
δεν θα τους φαίνονταν πολλής περιωπής.
Α βεβαιότατα «πλην Λακεδαιμονίων».
Είναι κι αυτή μιὰ στάσις. Νοιώθεται.
Έτσι, πλην Λακεδαιμονίων στον Γρανικό·
και στην Ισσό μετά· και στην τελειωτική
την μάχη, όπου εσαρώθη ο φοβερός στρατός
που στ' Αρβηλα συγκέντρωσαν οι Πέρσαι:
που απ' τ' Αρβηλα ξεκίνησε για νίκη, κ' εσαρώθη.
Κι απ' την θαυμάσια πανελλήνιαν εκστρατεία,
την νικηφόρα, την περίλαμπρη,
την περιιάλητη, την δοξασμένη
ως άλλη δεν δοξάσθηκε καμιά,
την απαράμιλλη: βγήκαμ' εμείς·
ελληνικός καινούριος κόσμος, μέγας.
Εμείς· οι Αλεξανδρείς, οι Αντιοχείς,
οι Σελευκείς, κ' οι πολυάριθμοι
επίλοιποι Έλληνες Αιγύπτου και Συρίας,
κ' οι εν Μηδία, κ' οι εν Περσίδι, κι όσοι άλλοι.
Με τες εκτεταμένες επικράτειες,
με την ποικίλη δράσι των στοχαστικών προσαρμογών.
Και την Κοινήν Ελληνική Λαλιά
ως μέσα στην Βακτριανή την πήγαμεν, ως τους Ινδούς.
Για Λακεδαιμονίους να μιλούμε τώρα!

Τον χρόνο εκείνον βρέθηκε χωρίς δουλειά·
και συνεπώς ζούσεν απ' τα χαρτιά,
από το τάβλι, και τα δανεικά.
Μια θέσις, τριώ λιρών τον μήνα, σε μικρό
χαρτοπωλείον του είχε προσφερθεί.
Μα την αρνήθηκε, χωρίς κανένα δισταγμό.
Δεν έκανε. Δεν ήτανε μισθός γι' αυτόν,
νέον με γράμματ' αρκετά, και είκοσι πέντ' ετών.
Δυό, τρία σελίνια την ημέρα κέρδιζε, δεν κέρδιζε.
Από χαρτιά και τάβλι τί να βγάλει το παιδί,
στα καφενεία της σειράς του, τα λαϊκά,
όσο κι αν έπαιζ' έξυπνα, όσο κι αν διάλεγε κουτούς.
Τα δανεικά, αυτά δα ήσαν κ' ήσαν.
Σπάνια το τάλληρο εύρισκε, το πιο συχνά μισό,
κάποτε ξέπεφτε και στο σελίνι.
Καμιά εβδομάδα, ενίοτε πιο πολύ,
σαν γλύτωνεν απ' το φρικτό ξενύχτι,
δροσίζονταν στα μπάνια, στο κολύμβι το πρωϊ.
Τα ρούχα του είχαν ένα χάλι τρομερό.
Μια φορεσιά την ίδια πάντοτ' έβαζε, μια φορεσιά
πολύ ξεθωριασμένη κανελιά.
Ά μέρες του καλοκαιριού του εννιακόσια οκτώ,
απ' το είδωμά σας, καλαισθητικά,
έλειψ' η κανελιά ξεθωριασμένη φορεσιά.
Το είδωμά σας τον εφύλαξε
όταν που τάβγαζε, που τάριχνε από πάνω του,
τ' ανάξια ρούχα, και τα μπαλωμένα εσώρουχα.
Κ' έμενε ολόγυμνος· άψογα ωραίος· ένα θαύμα.
Αχτένιστα, ανασηκωμένα τα μαλλιά του·
τα μέλη του ηλιοκαμένα λίγο
από την γύμνια του πρωϊού στα μπάνια, και στην παραλία.

Εἰς τὰ περὶχωρα τῆς Ἀντιοχείας 1933

Σαστίσαμε στὴν Ἀντιόχειαν ὅταν μάθαμε
τὰ νέα καμώματα τοῦ Ἰουλιανού.

Ὁ Απόλλων ἐξηγήθηκε με λόγου τοῦ, στὴν Δάφνη!
Χρησμό δεν ἤθελε νὰ δώσει (σκοτισθήκαμε!),
σκοπὸ δεν τόχε νὰ μιλήσει μαντικῶς, ἀν πρῶτα
δεν καθαρίζονταν τὸ ἐν Δάφνη τέμενός τοῦ.
Τὸν ἐνοχλοῦσαν, δῆλωσεν, οἱ γειτονεῦοντες νεκροί.

Στὴν Δάφνη βρῖσκονταν τάφοι πολλοί.-
Ἐνας ἀπ' τοὺς ἐκεῖ ἐνταφιασμένους
ἦταν ὁ θαυμαστός, τῆς ἐκκλησίας μας δόξα,
ὁ ἅγιος, ὁ καλλίνικος μάρτυς Βαβύλας.

Αὐτὸν αἰνίττονταν, αὐτὸν φοβούνταν ὁ ψευτοθεός.
Ὅσο τὸν ἐνοιῶθε κοντὰ δεν κόταε
νὰ βγάλει τοὺς χρησμούς τοῦ· τσιμουδιά.
(Τοὺς τρέμουνε τοὺς μάρτυράς μας οἱ ψευτοθεοί).

Ἀνασκουμπώθηκεν ὁ ἀνόσιος Ἰουλιανός,

νεύριασε και ξεφώνιζε: «Σηκώστε, μεταφέρετε τον,
βγάλτε τον τούτον τον Βαβύλα αμέσως.
Ακούς εκεί; Ο Απόλλων ενοχλείται.
Σηκώστε τον, αρπάξτε τον ευθύς.
Ξεθάψτε τον, πάρτε τον όπου θέτε.
Βγάλτε τον, διώξτε τον. Παίζουμε τώρα;
Ο Απόλλων είπε να καθαρισθεί το τέμενος.»

Το πήραμε, το πήγαμε το άγιο λείψανον αλλού·
το πήραμε, το πήγαμε εν αγάπη κ' εν τιμή.

Κι ωραία τwόντι πρόκοψε το τέμενος.
Δεν άργησε καθόλου, και φωτιά
μεγάλη κόρωσε: μια φοβερή φωτιά:
και κάηκε και το τέμενος κι ο Απόλλων.

Στάχτη το είδωλο· για σάρωμα, με τα σκουπίδια.

Έσκασε ο Ιουλιανός και διέδοσε -
τι άλλο θα έκαμνε - πως η φωτιά ήταν βαλτή
από τους Χριστιανούς εμάς. Ας πάει να λέει.
Δεν αποδείχθηκε· ας πάει να λέει.
Το ουσιώδες είναι που έσκασε.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Το παρόν ψηφιακό κείμενο προορίζεται για προσωπική χρήση. Δεν διατίθεται επί πληρωμή και έχει στόχο την προώθηση της ανάγνωσης. Η επιμέλεια έγινε από το διαδικτυακό ιστότοπο www.beebooks.gr. Περιλαμβάνει τα 154, αναγνωρισμένα από τον ίδιο τον ποιητή, ποιήματά του. Δεξιά από τον τίτλο βρίσκεται η χρονολογία συγγραφής του. Τα κείμενα έχουν συνταχθεί με χρονολογική σειρά. Η ορθογραφία όπως και η στοίχιση των λέξεων τηρήθηκαν, με στόχο το σεβασμό στις προθέσεις του ποιητή, για θεματική και μορφική ενότητα.